



การประชุมอบรม ผู้นำทั่วโลก

การสอนและการเรียนรู้

10 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2007



รายละเอียดของการประชุมอบรมผู้นำทั่วโลกมีอยู่ที่เว็บไซต์
www.lds.org ด้วย

ศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งลัทธิขงนยุคสุดท้าย

หลักการ ของการสอน และการเรียนรู้

ประธานบอยด์ เค. แพคเกอร์

รักษาการประธานโคออร์ดิเนตอรร่วมอัครสาวกสิบสอง

เอ็ดเดอร์แอล. ทอม เพอร์รี่

แห่งโคออร์ดิเนตอรร่วมอัครสาวกสิบสอง



การสอนและการเรียนรู้

ประธานแพคเกอร์: หัวข้อของเราคือการสอนและการเรียนรู้พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ ทั้งในชั้นเรียนและในบ้านเราทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้นำ ครู ผู้สอนศาสนา และบิดามารดาที่มีหน้าที่ทำตลอดชีวิตจากพระเจ้าให้ทั้งสอนและเรียนรู้หลักคำสอนของพระกิตติคุณซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้รับการเปิดเผยให้แก่เรา

เราจะเริ่มด้วยการสนทนาอย่างพอสังเขประหว่างผมกับเอ็ดเดอร์แอล. ทอม

เพอร์รี่เกี่ยวกับหลักการที่จะทำให้มีการสอนที่ดี งานมอบหมายของผมคือถ่ายทอดประสบการณ์ส่วนตัวเล็กน้อยของคนที่ได้สอนผมอย่างมากเกี่ยวกับการสอนและการเรียนรู้ ถ้าคุณดูและฟังอย่างตั้งใจ คุณจะรู้ว่าการเป็นครูที่ดีนั้นคุณจะต้องเป็นผู้ที่เต็มใจเรียนรู้

หลังจากจบการสนทนาของเราแล้วจะตามด้วยเอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ ผู้จะแนะนำเราเกี่ยวกับการเตรียมการสอน จากนั้นท่านจะเข้าชั้นเรียนที่มีนักเรียน

เพื่อแสดงตัวอย่างการสอนชั้นเรียน

อัครสาวกสิบสองทุกท่านสามารถแสดงการสอนนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ แต่ละท่านจะมีวิธีสอนแตกต่างกัน ไม่มีวิธีใดที่จะใช้ได้กับครูทุกคนหรือกับทุกสถานการณ์ พระวิญญูณมีส่วนสำคัญในการนำเราให้ใช้การเตรียม ประสบการณ์ อุปนิสัย ความรู้ และประจักษ์พยานของเราเองในสถานการณ์การสอนแต่ละครั้ง

ความรับผิดชอบของผู้นำ

ผู้นำมีความรับผิดชอบที่จะสอน ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ในสภาหรือการสัมภาษณ์หรือพิธีนมัสการ พวกเขามีความรับผิดชอบที่จะทำให้แน่ใจว่าพัฒนาการของครูและการเรียนรู้ทางพระกิตติคุณอย่างมีประสิทธิภาพมีอยู่อย่างต่อเนื่องในชีวิตของสมาชิก

สืบเนื่องจากเรื่องนี้ ฝ่ายประธานสูงสุดออกจดหมายลงวันที่ 17 พฤศจิกายน 2006 ยกเลิกตำแหน่งผู้ประสานงาน การพัฒนาครูวอร์ดและสเตค โดยมีเอกสาร “ความรับผิดชอบของผู้นำในเรื่องการพัฒนาครู” แนบมากับจดหมาย เราวางใจว่าจากหลักการที่สอนในการถ่ายทอดนี้ พร้อมกับคำแนะนำ และแหล่งช่วยที่ระบุในจดหมาย ผู้นำฐานะปุโรหิตและผู้บังคับการช่วยจะนำไปปรึกษาหารือร่วมกันเพื่อพัฒนาการสอนและการเรียนรู้ด้านพระกิตติคุณ ไม่ควรที่จะจัดการประชุมพิเศษสำหรับการพัฒนาครูมากไปกว่าการพูดคุยกันในสภาของท่านและการสัมภาษณ์เป็นครั้งคราวตามที่ต้องการ

เราสวดอ้อนวอนว่าการถ่ายทอดการอบรมนี้จะช่วยให้ท่านเป็นครูและนักเรียนที่ดีขึ้นในพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์



การนำเสนอจากการประชุมอบรมผู้นำทั่วโลกจะ
ช่วยพัฒนาท่านในฐานะครูและนักเรียน เพื่อระบุ
และประยุกต์ใช้แนวคิดจากการนำเสนอเหล่านี้
ขอให้ท่านอ่านข้อความในกรอบสี่เหลี่ยมที่อยู่
บริเวณตอนต้นของการนำเสนอ ท่านสามารถ
ทำเครื่องหมายในพระคัมภีร์และวลีสำคัญในการ
นำเสนอและเขียนความรู้สึกที่ท่านมีด้วย

อ่านคำปราศรัยเปิดการประชุมของประธานแพค-
เกอร์ ระบุแนวคิดที่จะช่วยให้ท่านเป็นครูและผู้
เรียนที่ดีขึ้น

ไตร่ตรองคำถามต่อไปนี้ แล้วเขียนแนวคิดและ
ความรู้สึกที่ท่านมี: ฉันควรทำอะไรเพื่อให้แน่ใจ
ว่าฉันมีพระวิญญาณในการสอนที่บ้านและที่โบสถ์

ท่านคิดว่าสิ่งใดช่วยให้ประธานแพคเกอร์เป็นผู้
เรียนที่มีประสิทธิภาพ



ความเต็มใจในการเรียนรู้

เอ็ดเดอร์เพอร์รี่: ประธานครับ ท่านเขียนหนังสือเล่มหนึ่งชื่อ *Teach Ye Diligently* (ขอให้ท่านสอนอย่างพากเพียร) ทุกตำแหน่งในศาสนาจักรต้องเป็นครูที่มีประสิทธิภาพ การสอนเป็นการเรียกที่สำคัญที่สุดของเรา ขอให้เราสนทนากันเรื่องนี้สักช่วงเวลาหนึ่งและพูดถึงการสอนอย่างพากเพียรซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับบริการเรียกหลายอย่างในศาสนาจักรของเราได้ไหมครับ

ประธานแพคเกอร์: ผมได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ดูแลเซมินารี ผมไม่รู้อะไรเลย แต่ก็ได้รับมอบหมายแล้ว ว่าจ้างแล้ว ที่จริงได้รับค่าจ้างแล้วที่จะไปยังสถานที่ต่างๆ ของศาสนาจักรเพื่อบอกครูเซมินารีว่าจะสอนอย่างไร พวกเขาทำอะไรผิดบ้างเวลาทำอย่างนั้นผมรู้สึกอึดอัดมาก เพราะเมื่อผมเข้าไปในชั้นเรียนแล้วเห็นสิ่งที่ครูทำซึ่งผมต้องแก้ไขให้ถูกต้อง ทั้งที่รู้ว่าทุกครั้งที่ผมสอนผมก็ทำอย่างนั้นด้วย ผมก็เลยได้เรียนรู้บางอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้

เอ็ดเดอร์ซาโรลด์ บี. ดี กับเอ็ดเดอร์แมเรียน จี. รมอนีย์สอนผมอยู่เสมอ รู้สึกว่าพวกท่านพยายามสุดความสามารถ

ที่จะบอกหรือสอนบางสิ่งแก่ผม ผมคิดถึงเหตุผลที่พวกท่านทำเช่นนั้น—ไม่แน่ใจว่าพวกท่านเห็นล่วงหน้าว่าผมจะได้รับตำแหน่งหรือการเรียกนี้หรือเปล่า—แต่ผมมีคุณธรรมอยู่หนึ่งข้อ ผมต้องการเรียนรู้ ผมไม่เคยขุ่นเคืองเรื่องนี้ และถ้าคุณไม่ขุ่นเคืองเรื่องนี้ และถ้าคุณต้องการเรียนรู้พระเจ้าจะทรงสอนคุณอยู่เสมอ บางครั้งเป็นเรื่องที่คุณไม่เคยคิดสักนิดว่าคุณต้องการรู้

ครูผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองท่านจะสอนผม เมื่อผมพบบราเดอร์รอมนี้อย่างไร บางครั้งท่านจะพูดว่า “พ่อหนุ่ม ฉันอยากบอกอะไรบางอย่างกับเธอ” ผมรู้ว่าท่านกำลังจะสอนผม ท่านกำลังจะบอกว่าผมทำบางสิ่งที่ไม่ควรทำ และผมขอบคุณท่านเสมอ

ผมรู้มาก่อนว่าการฟังประสบการณ์จากผู้สูงวัยนับว่ามีค่าอย่างยิ่ง ผมมีประธานสแตค ซึ่งครั้งหนึ่งกล่าวว่า “ข้าพเจ้าพยายามหาโอกาสอยู่ต่อหน้าผู้คนที่ยิ่งใหญ่เสมอ” ท่านอาศัยอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ ในไอลาโฮ แต่ท่านกล่าวว่า “ถ้ามีวิทยากร มาบรรยาย หรือมีเรื่องพิเศษเกิดขึ้น ข้าพเจ้าจะพยายามไปอยู่ที่นั่น เพราะข้าพเจ้าจะได้เรียนรู้”

ผมมักจะมีแนวโน้มให้ได้อยู่ใกล้ชิดกับผู้สูงวัยเสมอ—ตอนนี้ผมก็เป็นคนสูงวัย—แต่ผมจำได้ว่าในโครัมอัครสาวกสิบสอง เลอแกรนด์ ริชาร์ดส์ไม่ได้เดินเร็วเหมือนเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ท่านอื่นๆ และผมมักจะคอยเปิดประตูให้ท่านแล้วเดินกลับไปท่าอาคารกับท่าน วันหนึ่งเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ท่านหนึ่งพูดขึ้นว่า “โอ คุณใจดีมากที่คอยดูแลบราเดอร์ริชาร์ดส์” ผมนึกในใจว่า “คุณไม่รู้ว่ามีเหตุจูงใจที่เห็นแก่ตัว” เพราะตอนเดินกลับมาด้วยกัน ผมจะฟังท่านพูด ผมรู้ว่าท่านจำเรื่องของวิลฟอร์ด วูดรอฟฟ์ได้ดี ท่านเล่าให้ผมฟังการสอนตัวต่อตัวมีพลังยิ่ง โดยทั่วไปการสอนตัวต่อตัวคือสิ่งที่จะเกิดขึ้นพร้อมกับการที่คุณได้รับการแก้ไขให้ถูกต้อง

หลักการข้อหนึ่งของการสอน—คือถูกจากที่นอนแต่เช้า (ดู ค.พ. 88:124)—แต่ส่วนที่ง่ายของเรื่องนี้ หรืออาจเป็นส่วนที่ยาก ก็คือการเข้านอน แล้วตื่นขึ้นตอนเช้าเมื่อความคิดของคุณแจ่มใส นั่นคือเวลาที่ผมได้แนวคิดที่จะสอน

ผมไม่รู้ว่าจะบ่อยเพียงใด ที่งานมอบหมายมาถึงผม โดยที่ผมยังไม่ออกแม้แต่บ่อยว่าจะทำอะไร เมื่อวานในการ

ประชุมเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ ผมรู้ว่าต้องพูดเป็นคนแรก และนี่ก็อยู่ว่า “จะพูดอะไรดี” แต่ผมก็มั่นใจว่าจะต้องนี่ออก และนี่ก็ออกจริงๆ

การใช้พระคัมภีร์

เอ็ดเดอร์ เพลอร์รี่: การใช้พระคัมภีร์สำคัญอย่างไรในการสอนของท่าน

ประธานแพคเกอร์: ผมพึ่งพาพระคัมภีร์เสมอ นอกเหนือจากเนื้อหาของเรื่องซึ่งเป็นพระกิตติคุณแล้ว แบบอย่างที่ดีที่สุดของคำสอนและวิธีสอน ต้นแบบที่ดีที่สุดของวิธีดำเนินการสอน ก็คือพระเจ้าและการสอนของพระองค์ นั่นคือเหตุผลที่ผมไม่ชอบไปที่แท่นพูดหรือยกพื้นต่อหน้าชั้นเรียนโดยไม่ถือพระคัมภีร์ของผมไปด้วย วันนี้ผมก็นำมา

เอ็ดเดอร์ เพลอร์รี่: ประธานครับ ท่านพกพระคัมภีร์ติดตัวไปด้วยเสมอ ทุกครั้งที่ผมไปกับท่าน ท่านมีพระคัมภีร์อยู่ด้วย ครั้งหนึ่งท่านเล่าให้เราฟังว่าพระคัมภีร์เป็ยกน้ำได้อย่างไร แต่นั่นกลับช่วยให้ดีขึ้นเพราะทำให้ท่านเปิดได้เร็วขึ้น

ประธานแพคเกอร์: วันนั้นผมศึกษาพระคัมภีร์นอกบ้านที่สนาม แล้วมีคนเรียกเลยลืมหืมพระคัมภีร์เปิดทิ้งไว้บนโต๊ะตัวเล็ก คนแก่ออย่างนี้แหละ แล้วฝักบัวรดสนามก็เปิด ผมออกมาอีกทีตอนเช้า คิดในใจ “โอ พระคัมภีร์ที่ฉันทำเครื่องหมายมา 50 ปี คงเสียหายแล้ว” แต่ผมกลับพบว่า น้ำเพียงแต่ทำให้หน้าหนังสือไม่ติดกันเท่านั้น ผมนึกในใจว่าถ้าได้พระคัมภีร์เล่มใหม่ จะตากฝนไว้ก่อนใช้

เอ็ดเดอร์ เพลอร์รี่: ผู้คนเล่าเรื่องพระคัมภีร์ให้เราฟังเสมอ และบางคนบอกว่ายากที่จะอ่านให้จบ ท่านทำ

ให้พระคัมภีร์มีชีวิตชีวาในการสอนได้อย่างไร

ประธานแพคเกอร์: อ่านให้ต่อเนื่อง ผมจำได้เมื่อครั้งที่ผมตั้งใจจะอ่านพระคัมภีร์มอรมอน ตอนนั้นผมเป็นวัยรุ่น ผมเปิดพระคัมภีร์ และอ่าน “ข้าพเจ้า นี่ไฟ โดยที่เกิดจากพ่อแม่ผู้ประเสริฐ” (1 นีไฟ 1:1) แล้วก็อ่านต่อไปจนจบบท ได้เรียนรู้หลายเรื่อง นั่นเป็นสิ่งที่น่าสนใจ ผมอ่านไปได้เรื่อยๆ จนถึงบทของอิสยาห์และภาษาของศาสดาในพันธสัญญาเดิม ดังนั้นอีกสองสามเดือนต่อมาเมื่อผมตัดสินใจที่จะพยายามอ่านพระคัมภีร์มอรมอนอีกครั้ง—“ข้าพเจ้า นี่ไฟ โดยที่เกิดจากพ่อแม่ผู้ประเสริฐ”—แต่ทุกครั้งที่ทำเช่นนั้นผมจะคิดถึงบทอิสยาห์ และสงสัยว่าทำไมต้องมีบทเหล่านี้ด้วย ในที่สุดผมตัดสินใจว่าจะอ่านดังนั้นสมัยผมเป็นวัยรุ่น ผมก็เพียงแต่อ่านตัวหนังสือ โดยไม่เข้าใจความหมาย แต่ก็อ่านไปที่ละหน้าจนจบ เมื่อคุณอ่านถึงแอลมา คุณจะอ่านไปได้เรื่อยๆ จนจบ

ดังนั้นคุณต้องตั้งใจแน่วแน่ที่จะอ่าน แม้จะไม่ได้เรียนรู้อะไรจากพระคัมภีร์เลย แต่อ่านตั้งแต่ต้นจนจบ—พระคัมภีร์มอรมอน พันธสัญญาใหม่ คำสอนและพันธสัญญา ไข่มุกอันล้ำค่า เป็นเวลาหลายปีที่ผมถือเป็นข้อปฏิบัติที่

จะอ่านพระคัมภีร์ทุกฤดูร้อนเมื่อมีช่วงหยุดพักสั้นๆ เพื่อรื้อฟื้นความจำเกี่ยวกับพระคัมภีร์

สวดอ้อนวอนสำหรับของประทานแห่งการสอน

เอ็ดเดอร์ เพลอร์รี่: ท่านมีอะไรจะแนะนำผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่บ้างก่อนที่พวกเขาจะได้รับเรียกครั้งแรกให้เป็นครู

ประธานแพคเกอร์: ผมอยากบอกพวกเขาว่า พวกเขาทำได้ ทุกคนสอนได้ ขอแนะนำให้สวดอ้อนวอนขอของประทานแห่งการสอน คุณก็รู้ พระคัมภีร์มอรมอนพูดถึงของประทานและยกตัวอย่างของประทานไว้หลายข้อมีข้อหนึ่งเป็นการสอนพระกิตติคุณโดยพระวิญญาณ (ดู โมโรไน 10:8-10) เมื่อผมอ่านเรื่องนี้เมื่อหลายปีก่อน ผมคิดว่า “นั่นคือของประทานที่ผมต้องการ สามารถสอนได้ด้วยพระวิญญาณ” ผมอ่านพบในพระคัมภีร์ว่าท่านต้องทูลขอ—ขอแล้วเจ้าจะได้รับ—ดังนั้นผมจึงบอกว่าจงขอต่อไปและ “หาแล้วเจ้าจะพบ” (ดู มัทธิว 7:7; 3 นีไฟ 27:29) ของประทานต้องหาจึงจะได้รับ แต่ของประทานจะเกิดขึ้นได้

แสวงหาพระวิญญาณ

เอ็ดเดอร์ เพลอร์รี่: ครูควรทำอย่างไรเพื่อให้แน่ใจว่ามีพระวิญญาณในการสอนของพวกเขา

ประธานแพคเกอร์: คุณต้องดำเนินชีวิตอย่างมีค่าควรและต้องทูลขอความช่วยเหลือ คุณจะทูลขอความช่วยเหลือได้หากคุณคือพ่อแม่ แล้วคุณต้องรักษาพระบัญญัติและสวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอเพื่อขอความสามารถ



และการคล้อยที่ทำให้รู้ว่าทำอะไรเมื่อใด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคุณ “เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน” (ยอห์น 14:18) “สิ่งใดก็ตาม . . . ที่เจ้าจะขอด้วยศรัทธา โดยเชื่อว่าจะได้รับ” เจ้าจะได้รับ (อินัส 1:15) มีข้อพระคัมภีร์สั้นๆ เสริมอีกหนึ่งข้อ— *หาก สิ่งนั้นดีสำหรับคุณ (ลูโมโรไน 7:26) พระกิตติคุณเป็นเรื่องที่ปฏิบัติได้จริง*

คุณอาจเป็นผู้สูงวัยที่คิดว่าศาสนกิจของคุณสิ้นสุดแล้ว อาจเป็นผู้เยาว์ที่ตื่นกลัวทุกสิ่ง หรืออาจเป็นมารดาที่อยู่อยู่กับลูกๆ หรือบิดาที่มีงานยุ่ง แต่คุณสอนได้ สวดอ้อนวอนได้ และรับการนำทางได้ และคุณจะเป็นครูที่ดี คุณจะได้รับพรของพระเจ้า ผมสัญญาเรื่องนี้กับคุณได้

เมื่อพระเจ้าทรงสอน พระองค์ทรงใช้เรื่องที่คุณรู้จักเสมอ ตัวอย่างเช่น “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนอวน” (มัทธิว 13:47)—ไม่ได้เป็นอวนจริงๆ เป็นเพียงการเปรียบเทียบ แล้วทรงอธิบายว่าทำไม—และ “แผ่นดินสวรรค์เปรียบเหมือนพ้อคำที่ไปหาไข่มุกอย่างดี” (มัทธิว 13:45) เมื่อพระองค์ทรงเล่าคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืช (ดูมัทธิว 13:3-8) นั่นเป็นเรื่องที่ผู้เรียนมีส่วนเกี่ยวข้อง และไม่เพียงน่าจะเป็นไปได้เท่านั้นแต่เป็นไปได้แน่นอนว่าหลังจากทรงเล่าคำอุปมาเรื่องผู้หว่านพืชและตรัสถึงเมล็ดพืชที่หว่านไปบนพื้นดินแข็งและบนพื้นดินที่ให้ผลดีแล้ว อีกหนึ่งเดือนต่อมา หนึ่งในผู้คนเหล่านั้นที่ได้ฟังอาจออกไปปลูกพืช เมื่อได้เห็นเมล็ดพืชในมือ เขาคงจะนึกถึงบทเรียนนั้นอีกครั้ง

ถ้าคุณใช้คำอุปมา เรื่องเล่า และภาพประกอบ บทเรียนจะยังอยู่กับนักเรียนแม้

จะออกจากชั้นเรียนไปแล้ว วิธีดำเนินการสอนของพระองค์เรียบง่ายมาก บางครั้งพระองค์ก็ทรงใช้วิธีที่ยากบ้าง แต่การสอนของพระองค์จะอยู่ในระดับที่เหมาะสมกับผู้เรียนเสมอ

การสอนคือการเรียกที่ศักดิ์สิทธิ์ การเรียกที่บริสุทธิ์ เรื่องที่ข้าพเจ้านึกอยากจะบอกครูทั้งหลายก็คือ พวกเขาจะไม่มีวันต้องสอนคนเดียว พวกเขาจะไม่มีวันโดดเดี่ยว เรื่องนี้พระเจ้าทรงสัญญาไว้ในพระคัมภีร์ แอลมากกล่าวว่าพระเจ้าประทานให้ครูทุกประเทศและทุกภาษา (ดู แอลมา 29:8) และพระเจ้าตรัสว่า “เจ้าจงสอนอย่างพากเพียรและพระคุณของเราจะอยู่กับเจ้า” (ก.พ. 88:78)

ผมไม่รู้วิธีสอนพระกิตติคุณโดยไม่สวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอ นอกจากจะสวดอ้อนวอนด้วยการพูด เรายังสวดอ้อนวอนในใจได้ด้วย หลายครั้งเมื่อผมกำลังสอนคณะบุคคลหรือชั้นเรียนอยู่ ผมจะสวดอ้อนวอนในใจ “ข้าพระองค์จะผ่านไปได้อย่างไร” และผมไม่รู้วิธีอื่นนอกจากวิธีที่มีพลังนั้นอยู่ด้วย



ความรับผิดชอบในการสอน

เอ็ดเดอร์ เฟอร์รี: การสอนเป็นสิ่งสำคัญยิ่งในกิจกรรมทั้งหมดของศาสนาจักร ใครรับผิดชอบในการเตรียมตนเองให้พร้อมที่จะสอน

ประธานแพคเกอร์: ทุกคนเป็นครู—ผู้นำเป็นครู ผู้ตามเป็นครู ที่ปรึกษาเป็นครู พ่อแม่ก็เป็นครู—ดังนั้นเรามีความรับผิดชอบของตนเองที่จะสอน ที่จะเรียนรู้หลักธรรมของการสอน พระเจ้าทรงจัดตั้งศาสนาจักรของพระองค์เพื่อให้เราทุกคนทำทุกสิ่งในศาสนาจักร มีข้อความหนึ่งอยู่ในคำสอนและพันธสัญญาว่า “มนุษย์ทุกคนจะได้พูดในพระนามของพระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า . . . แม้พระผู้ช่วยให้รอดของโลก” (ก.พ. 1:20) เป็นพรมมากเพียงใดที่เรามีฐานะปุโรหิตซึ่งไม่รับคำตอบแทนตามที่เรียกกัน เพื่อที่พี่น้องชายทุกคนจะดำรงฐานะปุโรหิตได้ พี่น้องสตรีทุกคนเหมาะสมกับการเรียกในศาสนาจักร และเราทุกคนจะเป็นพ่อแม่ ดังนั้นการสอนจึงเป็นศูนย์กลางของทุกสิ่งที่เราทำ

เอ็ดเดอร์ เฟอร์รี: ท่านพูดถึงการสอนในบ้าน มีอะไรที่แตกต่างกันระหว่างการสอนในศาสนาจักรกับการสอนในบ้าน มีอะไรที่แตกต่างกัน แตกต่างกันมากไหมครับ

ประธานแพคเกอร์: ที่บ้านจะใกล้ชิดกันมากกว่า ดีกว่า และกันเองกว่า พ่อแม่ “ทำให้ดู” เป็นตัวอย่าง พ่อแม่ยังสอนเรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องเจ็บปวดแก่ลูกๆ ได้ด้วย เมื่อลูกๆ ถามว่าทำไม และทั้งหมดที่คุณพูดได้คือ “เพราะว่า” เพราะคุณไม่รู้ว่าจะทำไม คุณเพียงแต่รู้ว่า



คุณต้องดำเนินชีวิตอย่างมีค่าควรและต้องทูลขอความช่วยเหลือ คุณจะทูลขอความช่วยเหลือได้หากคุณคือพ่อแม่ แล้วคุณต้องรักษาพระบัญญัติและสวดอ้อนวอนอย่างสม่ำเสมอเพื่อขอความสามารถและการจิตใจที่ทำให้รู้ว่าจะทำอะไรเมื่อใด

ไม่ใช่เรื่องที่ทำ และสอนให้เชื่อฟัง เพื่อให้พวกเขาจำและเข้าใจ และที่บ้านจะมีสายใยรักที่แน่นเหนียวผูกพันพ่อแม่กับลูกซึ่งจะทำให้คุณไม่ย่อท้อจนกว่าคุณจะสอนเรื่องนั้นได้

สอนโดยพระวิญญาณ

เอลเดอร์ เพอร์รี่: ประธานครับ ท่านนำพระวิญญาณในห้องเรียนจากครูไปสู่ผู้เรียนได้อย่างไรในวิธีที่ทำให้พวกเขาได้รับประสบการณ์ที่มีความหมาย

ประธานแพกเกอร์: ก่อนอื่น พวกเขาต้องรู้ก่อนว่าคุณรักและเต็มใจสอนพวกเขา จากนั้นคุณต้องใช้การสื่อสารในระดับที่เหมาะสมกับพวกเขา เราจะไม่แสดงตนว่าอยู่เหนือพวกเขา แม้แต่ในเรื่องพระกิตติคุณ โดยพูดเรื่องที่พวกเขาไม่เข้าใจ นั่นไม่ใช่ชีวิตที่พระเจ้าทรงทำ พระเจ้าทรงดำเนินไปกับพวกเขาและทรงสนทนาเรื่องราวในชีวิตประจำวัน พระคำรสสอนของพระองค์จะอยู่ในระดับนั้นเสมอ

ถ้าคุณมีเรื่องที่จะสอน พวกเขาก็จะเต็มใจเรียนจริงๆ แม้วัยรุ่น—โดยเฉพาะวัยรุ่น—พวกเขาต้องการเรียนรู้ ภาระหน้าที่จะทำเช่นนั้น

ครูหลายคนคิดว่าต้องเตรียมคำพูดทุกประโยค บางครั้งใช่บางครั้งไม่ใช่ การเตรียมสอนควรรวมถึงส่วน [ของการนำเสนอ] ที่จัดเพื่อไว้สำหรับการมีส่วนร่วมของพวกเขา [ผู้เรียน] ด้วย และให้พวกเขาถามข้อสงสัยและให้มีส่วนร่วมในการนำเสนอ คุณต้องเผื่อไว้เล็กน้อยสำหรับการจิตใจด้วย

เรามีเครื่องกระตุ้นความจำเกี่ยวกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเรานึกไม่ออกว่าจะสอนเรื่องอะไร ให้เราคิดถึงสิ่งที่เราเป็น และสิ่งที่เราทำ มักจะมีประสบการณ์บางอย่างที่เราเคยได้รับ สถานที่บางแห่งที่เราเคยไปหรือบางสิ่งที่เราเคยเห็น ซึ่งนำมาใช้ในบทเรียนได้ และพระคัมภีร์เป็นส่วนหนึ่งของทั้งหมดที่กล่าวมา พระคัมภีร์ไม่ได้เป็นเพียงหนังสือที่คุณอ่านแล้วอ่านอีกเพื่อให้เข้าใจกฎระเบียบของศาสนาจักรเท่านั้น

มีวิธีสอนอย่างหนึ่งที่ใช้กันในศาสนาจักรมาโดยตลอด นั่นคือการบรรยาย ในห้องเรียนเราไม่ค่อยใช้การบรรยายมากนัก เราใช้ในการประชุมสี่ละลึกและการประ

ชุมใหญ่ แต่การสอนเป็นการสื่อสารสองทางได้ เราตั้งคำถามได้ ในชั้นเรียนเราใช้คำถามได้สะดวก

สมมติว่าคุณจะสอนเรื่องมรดกศักดิ์สิทธิ์ของศาสดาโจเซฟ สมิท ขณะนั้นคุณคือครูสอนประวัติศาสตร์นาเจอร์ และคุณศึกษามาแล้วทั้งหมด รู้ว่าศาสดาถูกยิงเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 1844 เวลา 17.00 น. ในคุกคาร์เทจ ถ้าคุณถามผู้เรียนว่าศาสดาถูกยิงที่ไหน และอื่นๆ ทำนองนี้ คงไม่มีนักเรียนคนไหนรู้ ก่อนอ่านคู่มือคุณเองก็ไม่รู้ แต่คุณอาจพูดว่า “อะไรนำท่านไปสู่เหตุการณ์นั้น พวกเขาคิดว่าอะไรนำท่านไปสู่เหตุการณ์นั้น” นาทีที่คุณพูดว่า “พวกเขาคิดว่า” ผู้เรียนจะมีบางอย่างที่จะพูด พวกเขามีส่วนร่วมได้ แม้แต่คนขี้อายที่สุดก็จะมีบางสิ่งให้พูด ดังนั้นจึงมีวิธี ที่จะรับมือกับคำถาม ควบคุม และบริหารชั้นเรียน ตอบสนองต่อคำถาม ในห้องเรียนเราถามคำถามกันได้ตามสบาย

คุณไม่อาจให้สิ่งที่คุณไม่มีได้ฉันใด คุณก็ไม่อาจกลับจากที่ที่คุณยังไม่ได้ไปฉันนั้น ดังนั้นคุณต้องมีพระวิญญาณ ■



การสอน และการเรียนรู้ ในศาสนาจักร

เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
แห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง



ความสำคัญสูงสุด

เราขอบคุณประธานแพคเกอร์และเอ็ดเดอร์เพอร์รี่สำหรับรากฐานที่ให้แรงบันดาลใจของหัวข้อสนทนาในวันนี้ เราเฝ้าคอยข่าวสารสำคัญของท่านมอนสันในตอนท้ายการประชุม

เจ้าหน้าที่ควบคุมให้ความสำคัญอย่างมากเรื่องการสอนและการเรียนรู้โดยให้หัวข้อนี้เป็นหัวข้อถ่ายทอดการอบรมผู้นำทั่วโลกปีนี้ เหตุผลสำหรับสิ่งนี้อาจจะเห็นได้ชัดเจน เราทุกคนเข้าใจว่าข่าวสารพระกิตติคุณจะประสบความสำเร็จได้นั้นขึ้นอยู่กับการสอน จากนั้นต้องเข้าใจ แล้วคำ-

เนินชีวิตตามในวิธีที่ทำให้คำสัญญาแห่งความสุขและความรอดของข่าวสารศาสดาเป็นจริง

ด้วยเหตุนี้ ความรับผิดชอบลำดับสุดท้ายที่พระเยซูประทานแก่สานุศิษย์ของพระองค์ก่อนเสด็จขึ้นสวรรค์คือ:

“เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงออกไปสั่งสอน *ทุกชนชาติ* ให้เป็นสาวกของเรา ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดาพระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์

“สอนเขา ให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกเจ้าไว้ นี่แหละเราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มัทธิว 28:19-20; เน้นตัวเอน)

สิ่งที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงกำชับไว้ในข้อความดังกล่าวเป็นสิ่งที่ต้องทำอย่างยิ่งในการดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณ—และมีอีกมากมายที่เราต้องทำเพื่อดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณ—ไม่มีสิ่งใดจะสำเร็จได้จนกว่าเราจะได้รับการสอนความจริงเหล่านั้นและได้เรียนรู้หนทางของพระกิตติคุณเป็นเวลาหลายปีที่ประธานอิงค์ลีย์ได้แนะนำให้เราช่วยผู้คนที่ให้อยู่ใกล้กับศาสนาจักร โดยเฉพาะอย่างยิ่งเยาวชนและผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่ ท่านกล่าว

ว่าเราทุกคนต้องการเพื่อน ความรับผิดชอบ และการบำรุงเลี้ยง “ด้วยคำอันประเสริฐของพระผู้เป็นเจ้า” (โมโรไน 6:4; ดู กอร์ดอน บี. อิงค์ลีย์ ในการประชุมใหญ่สามัญ เมษายน 1997 หน้า 66 หรือ *Ensign* พฤษภาคม 1997 หน้า 47)

คำแนะนำจากการคลำใจในบ้านและในศาสนาจักรช่วยเตรียมเรื่องสำคัญของการบำรุงเลี้ยงด้วยพระคำอันประเสริฐของพระผู้เป็นเจ้า โอกาสในการขยายการเรียกนั้นเกิดขึ้นทุกที่เช่น การเป็นบิดามารดา ญาติพี่น้อง เพื่อน ผู้สอนศาสนา ผู้นำและครูของฐานะปุโรหิตและองค์การช่วย ผู้สอนชั้นเรียน รวมทั้งครูเซมินารีและสถาบันผู้ยอดเยี่ยมที่มาประชุมกับเราในวันนี้ แน่ใจว่ามีการเรียกอื่นๆ อีกมากมาย แท้จริงแล้วในศาสนาจักรนี้เกือบเป็นไปได้เลยที่จะพบคนที่ไม่ใช่ครู

ประธานแพคเกอร์แลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องนี้กับเอ็ดเดอร์เพอร์รี่ ผมขอ

เลือกแนวคิดบางข้อจากการนำเสนอของเอ็ดเดอร์ฮอลแลนด์ที่ท่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในฐานผู้เรียนหรือในฐานะครู

การสนทนาในชั้นเรียนของเอ็ดเดอร์ฮอลแลนด์เน้นไปที่หลักการ 5 ข้อ ขอให้ท่านพิจารณาหลักการเหล่านี้ จากนั้นให้ท่านวางแผนที่จะสอนหลักการนี้แก่คนอื่น

เอ็ดเดอร์ฮอลแลนด์ *สาธิต* สิ่งใดเกี่ยวกับการเรียนรู้และการสอนนอกเหนือจากสิ่งที่ท่านได้พูดถึง

ยกคำกล่าวของท่านที่ว่า “ทุกคนเป็นครู” ไม่ว่าจะเป็นผู้นำ ผู้ตาม บิดามารดา ที่ปรึกษา (อ้างอิง) เป็นเรื่องที่น่าคิดเล็กน้อยถึงสิ่งที่อัครสาวกเปาโลกล่าวไว้ในข้อเขียนของท่านว่า “และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักรคือหนึ่งอัครทูต สองผู้เผยพระวจนะ สามครูบาอาจารย์” จากนั้นจึงจะมีพรอันมากมายของปาฏิหาริย์ ของประทานทางวิญญาณ และปรากฏการณ์จากสวรรค์ (ดู 1 โครินธ์ 12:28)

อัครสาวกหนุ่มชื่อเดวิด โอ. แมกเคย์ เน้นถึงคุณสมบัติแห่งสวรรค์ของผู้ที่ได้รับเรียกให้เป็นครูโดยพูดในการประชุมใหญ่สามัญปี 1916 ไว้ว่า “ไม่มีความรับผิดชอบใดที่มอบให้กับชาย [หรือหญิง] คนใด ยิ่งใหญ่ไปกว่าการเป็นครูของบุตรธิดาของพระผู้เป็นเจ้า” (ใน Conference

Report ตุลาคม 1916 หน้า 57) สิ่งนั้นยังคงเป็นความจริง เรยกข้อความนั้นมาจาก *ไม่มีภารกิจ ใดยิ่งใหญ่กว่าการสอน* ซึ่งเป็นแหล่งช่วยและคู่มือครูในศาสนาจักร เพลงสวดปฐม วัยที่ไพเราะและนำยกย่อง “ฉันลูกพระผู้เป็นเจ้า” เป็นเพลงที่เด็กๆ ร้องขอให้ครูและบิดามารดาทำดังนี้

“พาลันนำฉันเดินเคียงข้างฉัน

ช่วยฉันให้พบทาง

สอนฉันทุกอย่างที่ต้องทำ

เพื่อพำนักกับพระอีก”

(หนังสือเพลงสวด บทเพลงที่ 149)

นั่นคือหน้าที่โดยทั่วไปของเราในศาสนาจักรนี้ นั่นคือความรับผิดชอบร่วมกันของเรา เราได้ชื่อว่าเป็นลูกของพระผู้เป็นเจ้า เราต้องสอนกัน เราต้องช่วยกัน “ให้พบทาง” นั่นคือ สิ่งที่เราพยายามทำวันนี้

เตรียมสอน

คุณเห็นจากหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะนี้ที่ผมกำลังพยายามเตรียมบทเรียน คุณคุ้นๆ ไหมครับ นั่นเป็นบทเรียนวันนี้—บทเรียนสำหรับคุณทุกคน การเตรียมสอนชั้นเรียนเป็นงานยากและใช้เวลา เกี่ยวกับเรื่องนี้ผมขอสนับสนุนให้คุณเริ่มคิดที่จะวางแผนเสียแต่เนิ่นๆ สำหรับบทเรียนที่คุณจะสอน

ตัวอย่างเช่น ถ้าผมจะสอนชั้นเรียนในวันอาทิตย์ ผมจะอ่านบทเรียนทั้งหมดและเริ่มสวดอ้อนวอนล่วงหน้าหนึ่งอาทิตย์ ซึ่งทำให้ผมมีเวลาสวดอ้อนวอนทั้งสัปดาห์เพื่อแสวงหาการดลใจ คิด อ่าน และสังเกตการประยุกต์ใช้ในชีวิตจริงที่จะทำให้ข่าวสารของผมมีชีวิตชีวา คุณจะไม่ได้ข้อสรุปสำหรับบทเรียนได้เร็วขนาดนั้นแต่คุณจะแปลกใจว่ามีสิ่งต่างๆ มากมายเกิดขึ้นกับคุณในระหว่างสัปดาห์ สิ่งต่างๆ มากมายที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้คุณ สิ่งที่คุณรู้สึกว่าคุณใช้เมื่อคุณสรุปการเตรียมสอนของคุณ



คำแนะนำจากการดลใจในบ้านและใน
ศาสนาจักรช่วยเตรียมเรื่องสำคัญ
ของการบำรุงเลี้ยงด้วย
พระคำอันประเสริฐ
ของพระผู้เป็นเจ้า



บน: เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์ เตรียมตัวสำหรับการสาธิตการสอน ซึ่งนำเสนอเป็นส่วนหนึ่งของการประชุมอบรมผู้นำทั่วโลก **บน:** สมาชิกของศาสนาจักรบางคนในซอลท์เลคซิตีได้รับเชิญร่วมชั้นเรียนสำหรับการสาธิตการสอนนี้ ความคิดเห็นเพิ่มเติมจากบางคนมีอยู่ในกรอบในหน้าต่อไป

เมื่อพูดถึงการเตรียม ผมขอสนับสนุนให้คุณหลีกเลี่ยงการล่อลวงที่เผชิญกับครูเกือบทุกคนในศาสนาจักร อย่างน้อยที่สุดเคยเกิดขึ้นในประสบการณ์ของผม นั่นคือการล่อลวงที่จะครอบคลุมเนื้อหาให้มากที่สุด การล่อลวงที่จะอัดเนื้อหาให้มากขึ้นในหนึ่งชั่วโมง—หรือยึดเย็บให้นักเรียนมาก—เกินกว่าที่พวกเขาจะรับได้! ขอให้ผมจำไว้สองอย่างเกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างแรก เรากำลังสอนคนไม่ใช่สอนแต่เนื้อ

หาอย่างเดียว อย่างที่สองคือโครงสร้างบทเรียนทุกบทที่ผมเคยเห็นนั้นหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะมีเนื้อหามากมายเกินกว่าที่เราจะสามารถครอบคลุมได้ในเวลาที่กำหนดไว้ ขอให้คุณเลิกกังวลในเรื่องนั้น เป็นการดีกว่าที่จะยกแนวคิดดีๆ บางอย่างมาทำให้เกิดการสนทนาและการเรียนรู้ที่ดีมากกว่าจะตะลุมตะกลามทุกคำในคู่มือ ในเนื้อหาที่วางอยู่ข้างหน้าผม ผมมีเนื้อหาที่จะพูดได้ถึงสามหรือสี่ครั้งที่ผมสามารถพูด

หรือแบ่งปันกับคุณในวันนี้ตามเวลาที่กำหนดให้สำหรับชั้นเรียน เช่นเดียวกับคุณ ผมต้องเลือกและคัดสรร ผมเก็บเนื้อหาบางอย่างไว้สำหรับวันหน้า

บรรยากาศที่ไม่เร่งรีบนั้นจำเป็นอย่างยิ่งถ้าคุณต้องการให้มีพระวิญญูญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในชั้นเรียนของคุณ โปรดอย่าลืมเรื่องนี้ เราหลายคนเร่งรีบเกินไป เราเร่งรีบแข่งหน้าพระวิญญูญาณของพระเจ้า โดยพยายามทำเวลาในการแข่งขันที่ไม่จำเป็น

สาธิตการสอน

ขอให้เรากลับไปดูการสนทนาอันยอดเยี่ยมระหว่างประธานแพคเกอร์และเอ็ดเดอร์เพอร์รี่เพื่อหาประเด็นสำคัญบางอย่างสำหรับความสำเร็จในภาระหน้าที่อันสำคัญของการสอนและการเรียนรู้ โดยเราจะเข้าไปในชั้นเรียนที่อยู่ในอาคารสำนักงานใหญ่ของศาสนาจักรโดยเราจะทำบางสิ่งอย่างเดียวกันกับที่เราหวังว่าคุณจะทำในชั้นเรียนของคุณไม่ว่าจะอยู่ที่ใดในโลก สิ่งนี้ไม่ได้ชักซ้อมล่วงหน้าและเต็มไปด้วยความกระตือรือร้นเหมือนกับชั้นเรียนของคุณ ครูได้ทำอย่างสุดความสามารถในการเตรียมและสวดอ้อนวอน—ผมยืนยันกับคุณว่าผมก็ทำอย่างนั้น—และเช่นเดียวกับนักเรียน จากนั้นไปเราจะสวดอ้อนวอนเปิดชั้นเรียน เราวางใจในพระวิญญูญาณของพระเจ้าที่จะนำเราในการสอนของเรา

ยินดีต้อนรับสู่ชั้นเรียน เราตั้งใจให้ห้องเรียนนี้มีขนาดเท่ากับชั้นเรียนปกติไม่มากนักไม่น้อยกว่ากัน บางคนอาจจะมีชั้นเรียนใหญ่กว่านี้ บางคนอาจจะมีชั้นเรียนเล็กกว่านี้ แต่หลักธรรมสำหรับการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเหมือนกันไม่ว่าชั้นเรียนจะมีขนาดเท่าไร ที่นี่เรามีสมาชิกชั้นเรียน

ซ้ายสุด: ภาพถ่ายโดยโรเบิร์ต ลาสซี่; ซ้าย: ภาพถ่ายโดยสเตฟิ บันเดอส์; ภาพถ่ายผู้ใช้ผู้แสดงแบบ

ที่ดีเยี่ยมจำนวน 15 คนพอดี และเมื่อรวมคุณซึ่งอยู่ไกลออกไปทั่วโลกที่การถ่ายทอชของเราออกไปถึงก็เป็นคนที่ 16

ฟังแนวคิดใหม่ๆ หรือสิ่งที่คุณอาจได้รับสำหรับตัวคุณเอง สิ่งเหล่านี้อาจจะไม่เกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังพูดอยู่ แต่นี่คือวิธีที่พระวิญญาณทำงาน จงเปิดใจให้พร้อมรับการกระตุ้นเตือนว่าคุณควรจะสอนอย่างไร และจงจำไว้ว่าคุณสอนได้ คุณทำได้

ทุกคนสอนได้

เอ็ดเดอร์เพอร์รี่ถามเอ็ดเดอร์แพค-

ถ้าเราขอ เราจะได้รับ และถ้าเราเคาะมันจะเปิด เราทำได้

เกอร์ระหว่างการสนทนาของพวกท่าน “คุณจะทำอะไรกับครูคนใหม่” ถ้ามีบางคนเพิ่งได้รับเรียก คุณจะแนะนำให้เขาหรือเธอทำอะไร คุณจะพูดอะไรเพื่อช่วยครูคนนี้ให้มีความกล้าหาญและสามารถยอมรับการเรียก ทำการเรียกให้สำเร็จ และมีความสุขกับการเรียกนั้น

บราเดอร์ ชาร์ลส์ ดับเบิลยู. ดาห์ลควิสท์ ที่สอง: คุณทำได้

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: คุณทำได้ ทุกคนสอนได้ นั่นเป็นสิ่งที่ประธานแพคเกอร์พูดเมื่อท่านตอบคำถามของบราเดอร์เพอร์รี่

ท่านอ้างพระคัมภีร์ซึ่งให้สัญญา

กับท่านว่าท่านทำได้ พระคัมภีร์ยืนยันเพิ่มเติมเสมอ คุณนึกถึงพระคัมภีร์ข้อไหนบ้างครับ

เอ็ดเดอร์เจย์ อี. เจนเซิน: โมโรไน 10:17

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: โมโรไน 10:17 บทสุดท้ายในพระคัมภีร์มอรมอน เป็นข้อสรุปที่สำคัญเกี่ยวกับของประทาน บราเดอร์เจนเซินช่วยอ่านได้ไหมครับ

เอ็ดเดอร์ เจนเซิน: “และของประทานทั้งหมดนี้มาโดยพระวิญญาณของพระคริสต์ และของประทานเหล่านี้มาสู่ทุกคนได้ต่างๆ กัน”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ยอดเยี่ยมครับ

เอ็ดเดอร์ เจนเซิน: ไม่ยกเว้นใครเลย

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ไม่มีใครไม่ได้ สิ่งนี้ บางครั้งเราคิดว่าสิ่งนี้หมายถึง “ทุกคนแต่ไม่ใช่ผม ทุกคนสามารถสอนแต่ไม่ใช่ผม หรือทุกคนนำได้แต่ไม่ใช่ผม” นั่นไม่ใช่ประเด็น ของประทานเหล่านี้มีให้ทุกคน สังเกตว่ามีคำเตือนเล็กน้อยเกี่ยวกับเรื่องนี้คือตราบเท้าที่เรายูนิในข้อตกลง บราเดอร์เจนเซิน ช่วยอ่านสองสามบรรทัดแรกของข้อแปลครับ

เอ็ดเดอร์ เจนเซิน: “และอนึ่งข้าพเจ้าแนะนำท่าน พี่น้องของข้าพเจ้า มิให้ปฏิเสธของประทานของพระผู้เป็นเจ้า เพราะมีอยู่หลายอย่างและของเหล่านี้มาจากพระผู้เป็นเจ้าเดียวกัน” (โมโรไน 10:8)

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ผมคิดว่ามีการล่อลวงเล็กน้อยที่จะให้เราปฏิเสธ เราค่อนข้างจะลังเลเมื่อการเรียกมาถึง หรือเมื่อเราต้องเผชิญหน้ากับชั้นเรียน—นั่นเป็นประสบการณ์ที่ค่อนข้างน่าหวาดหวั่นสำ-





“เมื่อดิฉันเป็นสมาชิก
ของสาขาโคโลเนีย ยูซทา
อูรุกวัย การเรียกแรกของ
ดิฉันคือประธานปฐมวัย
เมื่อดิฉันอายุ 13 ปี ดิฉัน
เป็นประธานและดิฉันเป็นครูด้วย ดิฉันจำ
ได้ว่าได้รับการวางมือมอบหน้าที่และได้รับ
คู่มือ และงานมอบหมายก็คือให้สอนบท
เรียนและพระกิตติคุณให้เด็ก ดิฉันเปิด
คู่มือ ดิฉันไม่ทราบว่าทำอะไร จะสอน
บทเรียนอย่างไร ดังนั้นดิฉันจึงสวดอ้อน-
วอน ดิฉันพูดว่า ‘พระบิดาบนสวรรค์ ข้า
พระองค์ต้องสอนชั้นเรียนให้เด็กในวันเสาร์
หน้า พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ได้ไหม’
และดิฉันได้รับอภิสิทธิ์ของพระวิญญาณ
ดิฉันเรียนรู้ที่จะสอนเพราะพระวิญญาณ
สอนดิฉัน”

ซิสเตอร์ดีเลีย โรคอน

หรับเราทุกคน—ผมคิดว่ามีบางอย่างในตัว
เราที่พูดว่า “ฉันทำไม่ได้และฉันต้องปฏิเสธ
ฉันจะปฏิเสธว่ามีของประทาน ฉัน
จะปฏิเสธว่าของประทานนั้นเป็นของฉัน
พูดอีกอย่างก็คือฉันจะปฏิเสธความจริง
ของการเรียก” อีกอย่างหนึ่งนั้นเป็นสิ่งที่
เราพูด และสิ่งที่โมโรไนพูดตรงนี้คือห้าม
ปฏิเสธ “มิให้ปฏิเสธของประทานของ
พระผู้เป็นเจ้า เพราะมีอยู่หลายอย่าง”

“จงขอแล้วจะได้”

ผมคิดถึงบางสิ่งที่พระผู้ช่วยให้อรดครัส
กับอัครสาวกโดยตรงซึ่งอยู่ในพันธสัญญา
ใหม่ และมีคนบอกผมว่านี่คือคำสัญญา
และข้อประกาศที่อยู่ในพระคัมภีร์ซึ่งถูก
กล่าวซ้ำมากกว่าข้อใดๆ ของพระคัมภีร์

ทุกเล่ม มีคนกล่าวว่าพระคัมภีร์ข้อนี้ปรา-
กฏอยู่หลายรูปแบบนับร้อยครั้งในพระคัม-
ภีร์ ถ้าข้อพระคัมภีร์ปรากฏอยู่แค่ครั้งหรือ
สองครั้ง ผมคิดว่าเราคงจะเปิดรับเพียง
ครั้งหรือสองครั้ง แต่บางอย่างที่ย้ำถึง 20,
40, 60 หรือ 80 ครั้งนั้นเห็นได้ชัดว่ามี
ความสำคัญอย่างมากสำหรับพระเจ้า

มีใครรู้ไหมว่าสัญญานี้คืออะไร

ซิสเตอร์วิกกี เอฟ. มัทสุโมริ: ดิฉัน
คิดว่าพระคัมภีร์ที่พูดเกี่ยวกับการขอ และ
เกาะแล้วเจ้าจะได้รับ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ถูกต้องครับ
ซิสเตอร์มัทสุโมริครับ ตราบเท่าที่คุณนำ
เราเข้าสู่พระคัมภีร์ข้อนั้น ขอให้คุณอ่าน
มัทธิว 7:7 พระคัมภีร์ข้อนี้มาจากคำเทศนา
บนภูเขาและเป็นหนึ่งในหลายๆ ที่ซึ่ง
กล่าวถึงพระคัมภีร์ข้อนี้

ซิสเตอร์มัทสุโมริ: “จงขอแล้วจะได้”
จงหาแล้วจะพบ จงเกาะแล้วจะเปิดให้แก่
ท่าน”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ขอบคุณครับ
ผมขอขบวิญญานที่อธิบายไว้อย่างกระจ่าง
และชัดเจนของสัญญานั้น ถ้าเราขอ เรา
จะได้รับ และถ้าเราเกาะ มันจะเปิด เรา
ทำได้

ตอนนี้เรามาถึงจุดที่เราเริ่มรวบรวมข้อ
มูลบางอย่างได้ ผมกำลังขอซิสเตอร์แคธิ
ฮิวจ์ แห่งฝ่ายประธานสมาคมสงเคราะห์
สามัญเป็นผู้เขียนกระดานให้เรา ผมคิดว่า
เรากำลังคิดหัวข้อยกั้น ซึ่งเราได้จากการ
แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างประธาน
แพกเกอร์และเอ็ดเดอร์เพอร์รี่ และนั่น
คือ “ของประทานแห่งการสอน” ซิส-
เตอร์ฮิวจ์ช่วยเขียนคำนี้บนกระดานเพื่อ
เป็นหัวข้อของเราได้ไหมครับ

เราจะแจกแจงบางอย่างที่เราอยากจำ
เกี่ยวกับวิธีที่เราจะได้รับของประทานแห่ง
การสอน ข้อพระคัมภีร์ที่ซิสเตอร์มัทสุ-
โมริเพิ่งให้เราเป็นอันดับแรกคือ “ขอ หา
และเกาะทางวิญญาน” —บางทีนี่คือข้อ
เรียกร้องขั้นพื้นฐานสำหรับครูในการแสวง
หาของประทานนี้ที่พระผู้เป็นเจ้าทรงสัญญา
กับเรา

เอ็ดเดอร์ดับเบิลยู. โรลฟี เคอร์:
สำหรับผมแล้วดูเหมือนว่าสิ่งที่สำคัญมาก
คือการหาข้อสรุปสำหรับสิ่งนี้หรือแม้กระ-
ทั่งสิ่งนี้อาจจะอยู่ตรงหน้าเรา สิ่งที่ได้
จากการขอคือ—นั่นคือเราได้รับ สิ่งที่ได้
จากการหาคือ—เราพบ เราเกาะและมัน
จะเปิด

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ขอให้เราเขียน
สิ่งนั้นบนกระดานครับ ซิสเตอร์ฮิวส์ครับ
นั่นเป็นสิ่งที่เราจะได้รับ มีคำสัญญาในนี้

บราเดอร์โอริน ฮาวเวลล์: นอกเหนือ
จากนั้น ผมชอบลูกา 12:12 ซึ่งอ่านว่า
“เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรง
โปรดสอนท่านในเวลาไม่งั้นเองว่า ควร
จะพูดอะไรบ้าง”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ข้อนั้นเปิดโลก
ให้กว้างขึ้น เพราะเรามากจะพูดแบบนั้น
กับผู้สอนศาสนา เราพูดกับผู้สอนตลอด
มาเกี่ยวกับการเปิดปาก บอกพวกเขาว่า
ถ้าพวกเขาเตรียมตัวและทำอย่างสุดความ
สามารถ พระผู้เป็นเจ้าจะทรงบอกว่าควร
จะพูดอะไรในเวลาที่ต้องการ นั่นเป็นแนว
คิดใหม่ที่ยอดเยี่ยมซึ่งเปิดกว้างเกี่ยวกับ
การขอและการได้รับในเวลาที่กำหนดไว้
โอรินครับ นั่นเป็นข้อพระคัมภีร์ที่เยี่ยม
เยี่ยม

ซิสเตอร์ทามู สมิธ: ดิฉันคิดว่าบาง

ครั้งเมื่อดิฉันอยู่ในสถานการณ์ที่ดิฉันรู้สึก ตื่นเต้น การเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสเข้าสู่ ศาสนาจักรและได้รับการขอให้สอนชั้น-เรียนที่ผู้คนสืบเชื้อสายมาจากผู้บุกเบิก พระวิญญาณสัมผัสคุณให้พูดบางอย่างที่ คุณไม่รู้สึกว่าอยากจะพูด ในอพยพ 4:12 กล่าวไว้ว่า “เพราะฉะนั้น ไปเถิด เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำสั่งซึ่งควรจะพูด” ดิฉันคิดว่าถ้าเราเต็มใจยอมให้พระ-วิญญาณดลใจเราเพื่อพูดสิ่งเหล่านี้ ถึงแม้เราอาจจะไม่รู้สึกละที่เราไม่คำตอบทั้งหมด เราขอให้พระบิดาบนสวรรค์ทรงทำงานของพระองค์ในการพูดผ่านเรา

เอลเดอร์ ฮอลแลนด์: ยอดเยี่ยมมาก ครับ ช่วงเป็นข้อพระคัมภีร์ที่ยอดเยี่ยม ตลอดชีวิตผมที่สนทนาในหัวข้อนี้ ผมไม่เคยได้ยินว่าพระคัมภีร์ข้อนั้นใช้แบบนี้ ขอบคุณมากครับซิสเตอร์สมิธ แน่แน่นอนว่า เนื้อหาในตอนนั้นเป็นภาระหน้าที่อันหนัก หน่วงที่โมเสสช่วยลูกหลานของอิสราเอล ปลดปล่อยตนเองออกจากปัญหาชีวิต นั้นเป็นสิ่งที่พวกเขาเผชิญ ข้อพระคัมภีร์ ที่ยอดเยี่ยมนั้นพูดว่า “อย่ากังวลไปเลย สิ่งนั้นจะมอบให้กับท่าน” ขอบคุณสำหรับ ข้ออ้างอิงครับ

ขอให้จำข้ออ้างอิงนี้ไว้ว่าคุณจะสอน หัวข้อนี้ คุณจะใช้พระคัมภีร์เหล่านี้หรือ ข้ออื่นๆ อีกมากมาย

สอนจากพระคัมภีร์

เอลเดอร์สตีเวน อี. สโนว์: เราหลายคนเมื่อได้รับเรียกให้สอนก็รู้สึกหวั่นใจที่ ได้รับงานมอบหมายอันหนักอึ้งและรู้สึกว่าจะ ได้รับความสามารถและไม่พร้อม แต่คุณ ทราบว่าถ้าเราทำอย่างสุดความสามารถโดย ศึกษาแหล่งช่วยที่เรา มี และศึกษาในพระ

คัมภีร์ จากนั้นเพียงวางใจในพระวิญญาณ เราจะได้รับความช่วยเหลือตลอดทุกชั้น ตอน บางครั้งผมคิดว่าเรารู้สึกหวั่นใจเพราะ เรารู้ไม่มากพอ

เอลเดอร์ ฮอลแลนด์: แน่แน่นอนครับ เรารู้สึกอย่างนั้น ครุทุกคนที่เคยสอนมา รู้สึกอย่างนั้น ผมคิดว่ายุคธรรมดีที่พูดออกมาว่าเราทุกคนที่นี้เป็นตัวแทนในความ พยายามของกลุ่มคนในศาสนาจักรที่นำ หนังสือดีๆ มาให้ผู้คน เรามีหลักสูตร ชั้นเรียนที่ดี เรามีคู่มือบทเรียนที่ดี สิ่ง เหล่านั้นสอนตัวเองไม่ได้ แต่มีความมั่นใจ อีกครั้งว่าเราไม่ได้ทำสิ่งนี้เพียงลำพังและ เราไม่ต้องคิดค้นอุปกรณ์ขึ้นมาใหม่ เรามี แหล่งช่วยที่ยอดเยี่ยม เราจะพูดถึงแหล่ง ช่วยนั้นตลอดวันนี้ ซึ่งจะช่วยให้เราไม่รู้ สึกหวั่นใจมาก

เมื่อประธานแพคเกอร์พูดกับเอลเดอร์ เพอร์รี่ ท่านพูดว่ามี “ผมฟังพา [] ไม่ว่าจะอยู่บนแท่นพูดหรือยืนอยู่หน้าชั้น เรียน” ท่านพูดว่าท่านไม่ออกไปไหนถ้า ปราศจากสิ่งเหล่านี้ ท่านพูดถึงอะไรครับ

ซิสเตอร์จูดี บี. เบค: พระคัมภีร์ค่ะ

เอลเดอร์ ฮอลแลนด์: แน่แน่นอน พระ- คัมภีร์ ซิสเตอร์ฮิวส์ช่วยเขียนหมายเลข 2 ได้ไหมครับ “สอนจากพระคัมภีร์”

ผมไม่คิดว่า เราจะพูดถึงสิ่งนี้ได้มาก พอหรือประเมินสิ่งนี้ได้สูงพอในบทบาท การสอนของเราในศาสนาจักร เห็นได้แน่ ชัดว่าสาระสำคัญของพระกิตติคุณคือพระ- คัมภีร์นั่นเองเป็นสิ่งที่เราได้รับเรียกให้สอน ไม่ว่าจะป็นปฐมวัย หรือกลุ่มผู้ใหญ่ หรือ กลุ่มวัยรุ่น ที่บ้านหรือที่โบสถ์ ผมได้ รับ การเตือนถึงถ้อยคำอันทรงพลังที่กล่าวไว้ ในแอลมาบทที่ 31 เป็นพระคัมภีร์ข้อที่ ผมชอบและคิดว่าพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ดี

เช่นเดียวกับข้ออื่นๆ ในพระคัมภีร์ที่ผมรู้ แอลมาได้รับพันธกิจที่สำคัญอย่างยิ่ง นั่นคืองานเผยแผ่ที่ยากลำบากมาก งาน เผยแผ่ให้ชาวโซรัม และเขาเพิ่งจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกับคอรินธ์ เขาพบ สิ่งที่ได้ผลสำหรับเขา เขาพบสิ่งที่ไม่ได้ผล จากการทำทนายของการสอนและการเป็น พยานนี้

บราเดอร์วาดา คุณช่วยอ่านแอลมา 31:5 ได้ไหมครับ

บราเดอร์ทากาชิ วาดา: “และบัดนี้ เมื่อการสั่งสอนพระคำมีความโน้มเอียง มากที่จะนำผู้คนให้ทำสิ่งที่เที่ยงธรรม— แท้จริงแล้วให้ผลที่มีอำนาจแก่จิตใจของ ผู้คนยิ่งกว่าดาบหรือสิ่งอื่นใดซึ่งเกิดแล้ว



“ดิฉันจะไม่มีวันล้มเข้า วันอาทิตย์หนึ่ง เราอยู่ที่ อะติริเวอร์ เคนยา มีเยาวชนชายคนหนึ่งยืนและ พูดในการประชุมศีลระลึก โดยใช้พระคัมภีร์เท่านั้น คำพูดนั้นทรง พลังมาก เขาคงจะมีอายุประมาณ 15 ปี เขา มีอายุไม่เกินนั้น ดิฉันยิ้มและคิดว่า โอ ช่าง วิเศษจริงๆ ฉันหวังว่าเราทุกคนจะได้ฟัง เยาวชนชายคนนั้นแสดงประจักษ์พยาน พูด ถึงพระคริสต์ และสั่งสอนเกี่ยวกับพระ- คริสต์”

ซิสเตอร์แคธลีน เอช. ฮิวส์



สาระสำคัญของพระกิตติคุณคือพระคัมภีร์นั่นเองเป็นสิ่งที่เราได้รับเรียกให้สอน

กับพวกเขา—ฉะนั้นแอลมาจึงคิดว่าสมควรที่พวกเขาจะลองคุณธรรมแห่งคำของพระผู้เป็นเจ้า”

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: ขอบคุณมากครับ ไม่ทราบด้วยเหตุใดตลอดเวลาที่ผ่านมาพระคัมภีร์ข้อนี้เป็นพระคัมภีร์โปรดของผม เราทุกคนมีข้อพระคัมภีร์ที่เราเปิดกลับไปอ่านบ่อยๆ และผมก็กลับไปอ่านข้อนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า “การสั่งสอนพระคำ”—อำนาจของพระคำ—“มีความโน้มเอียงมากที่จะนำผู้คนให้ทำสิ่งที่เที่ยงธรรม” พระคำมี “อำนาจแก่จิตใจของผู้คนยิ่งกว่าดาบ” พวกเขามีดาบมากมายในพระคัมภีร์และในชีวิต “หรือสิ่งอื่นใด” สนามรบ ความขัดแย้ง และการทำทายเป็นอื่น ๆ “ฉะนั้นแอลมาจึงคิดว่าสมควรที่พวกเขาจะลองคุณธรรมแห่งคำของพระผู้เป็นเจ้า”

คำอีกคำหนึ่งสำหรับคำว่า *คุณธรรม* คือคำว่า *ฤทธิ์* เมื่อหญิงคนหนึ่งมาตะเซชาย

ฉลองพระองค์ของพระคริสต์ ความหมายในพันธสัญญาใหม่ พระองค์ตรัสว่า “ฤทธิ์ [ได้] ชำนออกจากเราแล้ว” (ลูกา 8:46) พันธสัญญาใหม่ฉบับดั้งเดิมภาษากรีกสำหรับข้อนี้คือ *อำนาจ*

ดังนั้นแอลมาพูดว่าเราควรลองฤทธิ์แห่งคำของพระผู้เป็นเจ้า เพราะมันให้ผลอันทรงฤทธิ์

บราเดอร์วาดา: ผมคิดว่าทุกคนมาโบสถ์เพื่อเรียนรู้บางอย่างและต้องการได้รับการบำรุงเลี้ยง วลีหนึ่งจากหนังสือบทที่ 2 ข้อ 8 อ่านว่า “และข้าพเจ้าคิดว่าพวกเขาขึ้นมาที่นี่เพื่อได้ยินพระคำที่น่าพอใจจากพระผู้เป็นเจ้า แท้จริงแล้วพระคำ [ของพระผู้เป็นเจ้า] ซึ่งรักษาจิตวิญญาณที่บาดเจ็บ” ผมจะพอใจถ้าหลังจากสอนชั้นเรียนแล้วมีคนเดินมาหาผมแล้วพูดว่า “นี่แหละสิ่งที่ผมอยากได้ยิน ผมต้องการสิ่งนี้”

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: นั่นเป็นประเด็นที่ลึกซึ้ง—ขอบคุณครับบราเดอร์วาดา เพราะว่าผู้คนมาโบสถ์เพื่อรับประสบการณ์ทางวิญญาณ นั่นเป็นเหตุผลที่เขามา เรามาโบสถ์ เรามาร่วมชุมนุมในบรรยากาศเหล่านี้เพื่อฟังพระคำของพระผู้เป็นเจ้า เพื่อฟังข้อประกาศ พระวิญญาณ ประจักษ์พยาน และความเชื่อ เมื่อมีความยากลำบาก เมื่อเราจำเป็นต้องรับการเยียวยาส่ิงที่โลกมีให้เรานั้นไม่พอ เรามาเพื่อรับการรักษาจากพระคำของพระผู้เป็นเจ้า

ซิสเตอร์มัทสุโมริ: สำหรับครูปฐมวัย การสอนจากพระคำของพระผู้เป็นเจ้าให้เด็กๆ เป็นการท้าทายอย่างแท้จริง เด็กยังอ่านไม่ออก พวกเขาไม่มีพระคัมภีร์ของตนเอง พวกเขายังไม่เข้าใจลึกซึ้ง ถ้าครอบครัวของเขาไม่สอนพวกเขา สิ่งนี้อาจเป็นปัญหาได้

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: น่าสนใจครับ



“ครั้งหนึ่ง ดิฉันนั่งอยู่
กับหลานสาวอายุหก
ขวบ เธอพูดว่า ‘หนู
อยากเรียนรู้วิถีศึกษา
พระคัมภีร์ของหนู’

ดิฉันคิดว่า ‘เธออายุหกขวบเท่านั้น เธอจะ
สามารถทำอะไรที่ทรงพลังจากพระคัมภีร์
หรือ’ ดังนั้นดิฉันจึงพูดว่า ‘เราเปิดไปที่ 1
นี้ไป บทที่ 1 ถ้าหลานอ่านแล้วเข้าใจอะไร
หรือสิ่งนั้นมีความหมายบางอย่างกับหลาน
หลานสามารถขีดเส้นใต้ ถ้าหลานอยาก
จะพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น หลานสา-
มารถเขียนลงได้’ ดังนั้นเราจึงเริ่มต้น
ด้วยข้อนี้ ‘ข้าพเจ้านี้ไปโดยที่เกิดจาก
บิดามารดาผู้ประเสริฐ’ (1 โนห์ 1:1) เธอ
หยุดแล้วพูดว่า ‘หนูมีคุณพ่อคุณแม่ผู้
ประเสริฐ’ เธอได้จากบรรทัดแรก เธอทำ
เครื่องหมายพระคัมภีร์ และเธอพูดว่า
‘หนูจะอ่านพระคัมภีร์มอรมอนให้จบก่อน
หนูรับบัพติศมา’ ‘บางวัน’ เธอพูด ‘หนูไม่
เข้าใจอะไรเลย’ แต่นี่ทรงพลังต่อเธอใน
การอ่านพระคัมภีร์ข้อแรกในพระคัมภีร์
มอรมอนซึ่งเป็นเรื่องแรกที่เธอลองอ่าน”

ซิสเตอร์จูดี บี. เบค

ครูปฐมวัยผู้มีประสบการณ์ให้ข้อพึงระวัง
กับเราว่า เรากำลังจะนำเด็กๆ ทุกช่วง
พัฒนาการและว่าเราค่อยๆ พาพวกเขาไป
ในทางที่ถูกที่ควร เป็นข้อเตือนใจที่ดีครับ
ซิสเตอร์มีทูลโมริ

บราเดอร์ดาห์ลควิสท์: เช่นเดียวกับ
เยาวชนชายและเยาวชนหญิง ถ้าพวกเขา
จะต้องเข้าใจพระคัมภีร์ พวกเขาต้องเข้าใจ
เหมือนกับที่นีไฟพูด ว่าต้องสามารถประ-
ยุกต์ใช้พระคัมภีร์ได้ พวกเขาต้องเชื่อม
โยงกับพระคัมภีร์ได้

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: พวกเขาต้อง
เปรียบเทียบพระคัมภีร์กับพวกเขา (ดู 1
นีไฟ 19:23)

บราเดอร์ดาห์ลควิสท์: พวกเขาต้อง
ทำให้พระคัมภีร์มีชีวิตชีวา

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: ครับ เรากำลัง
พูดถึงประสบการณ์มากมายที่นี่ ประสบ
การณ์บางอย่างเกิดขึ้นในบ้าน บางอย่างก็
เซมินารีและสถาบัน เราพูดถึงบางสิ่งที่
ต้องใช้เวลาในการเติบโตในเยาวชนชาย
เยาวชนหญิงของเรา เราจะไม่ใจร้อนถ้าเรา
จะต้องใช้เวลาสักพักหนึ่งเพื่อพัฒนาสิ่งนี้

เอ็ลเดอร์ เจนเซิน: มาถึงจุดนี้แล้ว
การสนทนาของเรามุ่งเน้นในเรื่องงาน
มาตรฐานสี่เล่ม เรามีพระคัมภีร์อื่นๆอีก

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: ใช่ครับ คุณ
อยากจะทำถึงศาสดาที่ยังมีชีวิตอยู่หรือ
ครับ

เอ็ลเดอร์ เจนเซิน: เรามีคู่มือดีๆ และ
เรามีนิตยสาร และเรื่องราวต่างๆ สิ่งเหล่านี้
ไม่ทรงพลังหรือครับ

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: เรามีหนังสือ ที่
ไม่พูดถึงเรื่องทางโลกแต่พูดถึงศาสดาที่ยัง
มีชีวิตอยู่และการถ่ายทอดประชุมใหญ่

สามัญกึ่งปี ศาสนาจักรมีสิ่งพิมพ์เหล่านั้น
เรามีพระคำของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่มากมาย
เราจะต้องใช้พระคำเหล่านี้

ซิสเตอร์แคธลิน เอช ฮิวส์: เรื่องนี้
ทำให้ดิฉันมีคำถาม เราเห็นอยู่บ่อยๆ ดัง
ที่เอ็ลเดอร์ไอค์ส์ชี้ให้เห็นในการปราศรัย
ครั้งหนึ่ง ท่านกล่าวว่ามีการรับรู้เพียงผิว
เผินว่าคู่มือมีอยู่ จากนั้นเราทำตามความ
คิดของเราเอง เราทำอย่างนั้นทำไม เราจะ
ช่วยให้พี่น้องของเราเข้าใจได้อย่างไรว่าเรา
มีหนังสือและคู่มือเพื่อการสร้างสรรค์ของ
เรา

เอ็ลเดอร์ ฮอลแลนด์: ใช่ครับ นั่นเป็น
ข้อเตือนใจที่ดี สิ่งนี้ตรงกับความเห็นของ
เอ็ลเดอร์เจนเซิน จากวิญญาณแห่งการ
แสดงความคิดเห็นอันยอดเยี่ยมที่ท่านทำ
และจากความเข้าใจอันลึกซึ้งที่ท่านมอบ
ให้ผมซึ่งเป็นความเข้าใจใหม่อันลึกซึ้ง
เกี่ยวกับอำนาจของพระคำ การเยียวยา
การช่วยเหลือ และความสว่างที่เกิดขึ้น
จากสิ่งนั้น—ผมนึกถึงเรื่องที่ประธานแพค
เกอร์เล่าให้โครัมอัครสาวกสิบสองฟัง
เมื่อหลายปีก่อน ท่านเล่าถึงฤดูหนาวอัน
รุนแรงใน ยูทาห์เมื่อหิมะตกหนักมากจน
ต้องต้อนฝูงควางลงไปในพื้นที่ด้าน
ล่างของหุบเขา ควางบางตัวติดกับโดยรั้ว
และสถานการณ์ต่างๆ เพราะว่าพวกมัน
ถูกนำออกไปจากถิ่นที่อยู่ตามธรรมชาติ
และเจ้าหน้าที่ ผู้มีเจตนาดี ผู้มีน้ำใจและมี
ความสามารถ พยายามตอบสนองในการ
เลี้ยงดูควางเหล่านั้นเพื่อให้พวกมันสามารถ
ผ่านพ้นวิกฤติของฤดูหนาวไปได้ พวก
เขาขนฟาง และวางไว้ทั่วๆ นั่นเป็นสิ่งที่
พวกเขาทำอย่างสุดความสามารถเท่าที่จะ
ทำได้ภายใต้สถานการณ์นั้น ต่อมาพบว่า



“บางครั้งเมื่อคุณสอน
คุณพยายามทำงานกับ
พระวิญญาณ สอนด้วย
พระวิญญาณ ใช้พระคัม-
ภีร์ แต่จากประสบการณ์

ของดิฉันดูเหมือนว่าคนที่สร้างความสวั-
พันธ์ในสิ่งที่เราสอนกับความต้องการของ
นักเรียนคือพระวิญญาณ และด้วยเหตุผล
นี้ บางครั้งมีนักเรียนมาหาดิฉันและบอกว่า
‘ขอบคุณคุณครูที่ได้พูดสิ่งนี้’ และดิฉันคิด
ว่า ‘ฉันพูดอย่างนั้นแหละ เมื่อไหร่กัน’ ดิฉัน
สงสัยว่าถ้าคนนั้นได้ยินพระสุรเสียงของพระ
เจ้าจริงๆ และสิ่งที่ดิฉันทำคือทำให้เกิดขึ้น
ผ่านทางพระคัมภีร์ พระวิญญาณ สภา
แวดล้อมที่ผู้เรียนจะได้รับข่าวสารที่เขาต้อง
การ”

ซิสเตอร์ดีเลีย โรคอน

กว้างจำนวนมากตาย คนที่ดูแลสัตว์เหล่านี้นั้นพูดภายหลังว่ากระเพาะของพวกมันมีฟางอยู่ แต่พวกมันอดตาย พวกพวกมันได้รับอาหาร แต่พวกมันไม่ได้รับการบำรุงเลี้ยง

ครูทุกคนต้องจำไว้ว่าเราต้อง “บำรุงเลี้ยงด้วยคำอันประเสริฐของพระเจ้า” เราสามารถได้รับการเลี้ยงดูด้วยนั้นเป็นส่วนที่สนุกของการทำสิ่งนี้ แต่ส่วนสำคัญของการสอนคือการบำรุงเลี้ยงด้วยพระคำของพระเจ้า

สอนโดยพระวิญญาณ

ซิสเตอร์ฮิวส์ คุณช่วยเขียนข้อ 3 ได้ไหมครับ “สอนโดยพระวิญญาณและด้วยพระวิญญาณ”

พระวิญญาณของพระเจ้าเป็นครูที่แท้จริง นั่นคือเหตุที่ผมพูดอย่างนั้นก่อนหน้านี้ว่า “ฟังฟังด้วยใจของ

คุณ ฟังด้วยจิตวิญญาณของคุณ คุณอาจจะรู้สึกหรือได้รับการกระตุ้นเตือนที่ไม่เกี่ยวกับสิ่งที่เรากำลังพูดกันอยู่” อาจเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับที่บ้าน เป็นเรื่องการแต่งงานหรือเกี่ยวกับลูก แต่นั่นคือพระวิญญาณ และพระวิญญาณคือครูที่แท้จริง

มีบรรทัดหนึ่งจากคำสอนและพันธสัญญาภาค 43:16 ที่พูดว่าคุณจะได้รับการสอนจากเบื้องบน เราเป็นอุปกรณ์ เราเป็นเครื่องมือ และนั่นคือลิ้นและริมฝีปากของเรา แต่ครุณั้นอยู่เบื้องบน

ตอนนี้ ข้อปฏิบัติในการสอนที่ดีข้อหนึ่งคือ ให้ชั้นเรียนรู้จักกันและมีความคุ้นเคยกันมากขึ้น เราจะทำเช่นนั้นกับโอริน ฮาวเวลล์โดยใช้เวลาสักเล็กน้อย

โอริน คุณเข้ามาเป็นสมาชิกศาสนาจักรเมื่อไรครับ

บราเดอร์ฮาวเวลล์: ผมเป็นสมาชิกศาสนาจักรเมื่อเดือนมิถุนายน 1996

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: บราเดอร์ฮาวเวลล์เข้าเป็นสมาชิกศาสนาจักรที่ไหนครับ

บราเดอร์ฮาวเวลล์: ที่บอสเนียครับ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: คุณทำอะไรที่บอสเนียครับ บราเดอร์ฮาวเวลล์

บราเดอร์ฮาวเวลล์: ในตอนนั้นผมรับราชการทหารครับ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ที่บอสเนียคุณรับบัพติศมาที่ไหนและรับอย่างไรครับ

บราเดอร์ฮาวเวลล์: ผมรับบัพติศมาที่ทูลลา ซึ่งเป็นบาร์เก่าของชาวรัสเซียที่เปลี่ยนมาเป็นโบสถ์ เราใช้ฝาคกรอบรถถังหงายขึ้นยกเข้ามาในโบสถ์ แล้วเราก็ใช้ฝาคกรอบนั้นเป็นอ่างบัพติศมา

คุณจะได้รับการสอนจากเบื้องบน เราเป็นอุปกรณ์ เราเป็นเครื่องมือ และนั่นคือลิ้นและริมฝีปากของเรา แต่ครุณั้นอยู่เบื้องบน





“ความมั่นใจสุดท้ายของเราคือการกระตุ้นเตือนอย่างตรงไปตรงมาของพระเจ้า—การกระตุ้นเตือนที่ว่าท่านคือเครื่องมือของพระเจ้า นี่คือชั้นเรียนของพระองค์ นี่คือศาสนจักรของพระองค์ นี่คือผู้คนของพระองค์ จากนั้นตอบสนองกับพระวิญญาณอย่างตรงไปตรงมา เป็นที่ชัดเจนโดยทั่วไปว่าหลักสูตรจะให้โครงสร้าง วิธีการ และแนวทางระหว่างเดือนต่างๆ ในแต่ละปี แต่ไม่ว่าเวลาใด เราจะรู้้อย่างมากกว่าที่เราควรรู้ในฐานะครูที่อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้าถ้าเราไม่เต็มใจที่จะวางสิ่งพิเศษที่เราเตรียมมาและตอบสนองต่อบางสิ่งที่พระเจ้าทรงกระตุ้นเตือนเราให้ทำ เราต้องพูดว่า ‘ตอนนี้เป็นเวลาที่ถูกต้อง นี่เป็นช่วงเวลาแห่งการสอน’

“บิดามารดาต้องเผชิญกับสถานการณ์นี้ตลอดเวลา บิดามารดาต้องคว้าโอกาสในการสอนเพราะมันอาจจะเกิดขึ้นเร็ว เราจะต้องเตรียมตัวอย่างสูงสุดความสามารถ จากนั้นวางใจว่าพระเจ้าจะทรงนำเราไปสู่โอกาสที่ไม่ได้คาดหวังในชั้นเรียนที่สอน เราจะต้องเตรียมตัวให้ ไหวในที่ที่พระองค์ทรงนำเราไป”

เอ็ดเดอร์เฟฟเฟอรี อาร์. ฮอลแลนด์

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: นี่คือนายหนุ่มที่ยอดเยี่ยมในกองทัพ ผู้ประทับใจการดำเนินชีวิตของสิทธิชนยุคสุดท้ายคนอื่นในกองทัพ เขาได้รับประจักษ์พยานถึงพระกิตติคุณและต้องการรับบัพติศมา สืบเนื่องจากสภาพของโบสถ์ที่ดัดแปลงในเวลาสงคราม ฝาครอบเครื่องยนต์ของรถถังถูกหงายขึ้นเป็นรูปคล้ายอ่างน้ำ เต็มน้ำและโอรินเข้าไปในอ่าง เขาได้รับบัพติศมาโอริน ใครยืนยันคุณเป็นสมาชิกของศาสนจักรในตอนนี้

บราเดอร์ฮาวเวลล์: ท่านเองครับ เอ็ดเดอร์ฮอลแลนด์

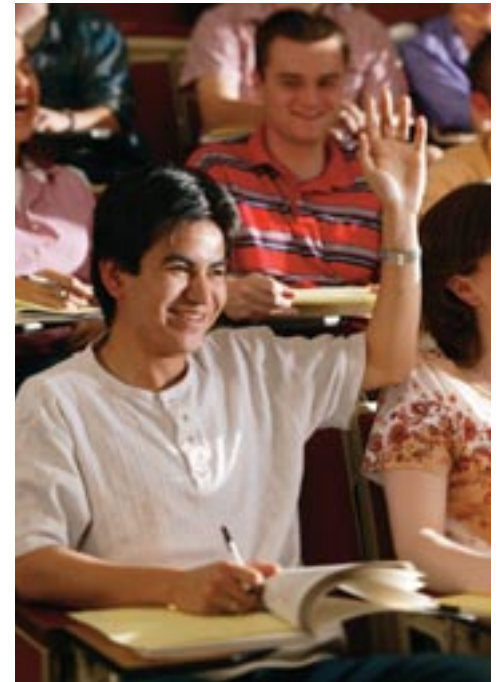
เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: นับเป็นเกียรติอย่างยิ่งในฤดูร้อนของปี 1996 ที่ได้ยืนยันโอริน ฮาวเวลล์ เป็นสมาชิกของศาสนจักรในทูซลา บอสเนีย ภายใต้สภาวะการณ์ในช่วงสงคราม ซึ่งเราต้องกระเสือกกระสนเพื่อชีวิตของเรา ชายหนุ่มที่ยอดเยี่ยมซึ่งตอนนี้เป็นมหาปุโรหิตรับใช้ศาสนจักรอย่างซื่อสัตย์ที่นั่นในหุบเขาซอลท์ทเลค เขาเป็นสมาชิกคนพิเศษของชั้นเรียนเราในวันนี้ ขอขอบคุณโอริน สำหรับประวัติส่วนตัวอย่างย่อๆ สิ่งนี้ช่วยให้ชั้นเรียนรู้จักกันมากขึ้นเล็กน้อย

ผมจะให้บราเดอร์ฮาวเวลล์พัฒนาหัวข้อ “การสอนด้วยพระวิญญาณ” กับเราช่วยเปิดไปที่ภาค 50 ซึ่งเป็นข้อความที่เรามักจะชอบใช้กับผู้สอนศาสนาอยู่เสมอ แต่เราควรจะใช้ข้อนี้ให้เท่าเทียมกันทุกคนเปิดไปที่ข้อ 13 ครับบราเดอร์ฮาวเวลล์ ช่วยอ่านคำสอนและพันธสัญญา 50:13 ได้ไหมครับ

บราเดอร์ฮาวเวลล์: “ดังนั้น เราพระเจ้าถามเจ้าด้วยคำถามนี้—เจ้าถูกแต่งตั้งไว้

กับอะไรเล่า?”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: เพื่อที่จะเปลี่ยนการเน้นสักเล็กน้อยเพื่อให้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่กว้างขึ้น—ให้เราใช้คำว่า *เรียก* แทนคำว่า *แต่งตั้ง* คำว่า *แต่งตั้ง* นั้นออกไปทางภาษาของฐานะปุโรหิต และเรากำลังพูดเกี่ยวกับการเรียกให้สอนโดยทั่วไป “ดังนั้น เราพระเจ้าถามเจ้าด้วยคำถามนี้



เอ็ดเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ บอกครูเซมินารีและสถาบันว่า “การใช้สิทธิ์เสรีของนักเรียนจะทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์สอนได้ สิ่งนี้ช่วยให้นักเรียนจดจำข่าวสารของท่าน”

—เจ้าถูก [เรียก]ไว้กับอะไรเล่า”

ตอนนี้ขอให้บราเดอร์ฮาวเวลล์ อ่านคำตอบของพระเจ้าในข้อ 14 ครับ

บราเดอร์ฮาวเวลล์: “เพื่อสั่งสอนกิตติคุณของเราโดยพระวิญญาณ แม้พระผู้พลบโยนซึ่งถูกส่งออกไปสอนความจริง”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: นั่นเป็นเพียงการยืนยันของพระคัมภีร์เพื่อเน้นถึงสิ่งที่เรากำลังพยายามพัฒนาและที่พูดกันมาแล้ว นั่นก็คือพระวิญญาณคือครูที่แท้จริง ผมไม่ใช่ครู และคุณไม่ใช่ครู เราทุกคนต้องเต็มใจรับพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ การนำทางของสวรรค์ ซึ่งเป็นครู “เพื่อสั่งสอนกิตติคุณของเราโดยพระวิญญาณ แม้พระผู้ปลอบโยนซึ่งถูกส่งออกไปสอนความจริง”

ต่อไปนี่ขอให้ระวัง ถ้าเราพยายามทำในวิธีอื่น ถ้าเราพยายามสอนโดยไม่มีพระวิญญาณหรือไม่เอาใจใส่หรือไม่เต็มใจรับพระวิญญาณ คำตัดสินของพระเจ้าในการสอนแบบนั้นจะเป็นอย่างไร

ซิสเตอร์แมคกี: คุณอยากจะอ่านข้อ 18 ใหม่ครับ

ซิสเตอร์มารีธา แมคกี: “และหากเป็นโดยทางอื่นใดมันก็มีใจของพระผู้เป็นเจ้า”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: อ่านอีกครั้งนะ ครับ ข้อนี้ทรงพลังมาก

ซิสเตอร์แมคกี: “และหากเป็นโดยทางอื่นใดมันก็มีใจของพระผู้เป็นเจ้า”

ซิสเตอร์เบค: นั่นหมายความว่าถ้าดิฉันนั่งลงศึกษาหนังสือและคู่มือ ดิฉันเขียนโครงร่าง ดิฉันมีแผนแล้วดิฉันจะสอนตามแผนนั้นไม่ได้หรือคะ ดิฉันเตรียมสอนแต่ดิฉันต้องพร้อมที่จะทิ้งมันและรับการนำจากพระวิญญาณทั้งที่ดิฉันมีการเตรียมสอนมาแล้วหรือคะ”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: มีใครอยากเสนอความคิดเห็นก่อนที่ผมจะตอบคำถามใหม่ครับ นั่นเป็นคำถามที่ดีมาก

เอ็ดเดอร์คาร์ลควิสท์: นั่นไม่ใช่เพียง

แค่พระวิญญาณจะกระซิบเมื่อคุณยืนขึ้น โดยไม่ใช่บันทึกของคุณ ผมคิดว่าพระวิญญาณจะกระซิบตั้งแต่คุณเริ่มใช้การเตรียมและรวมบทเรียนเข้าด้วยกัน สิ่งนี้เหมือนกับการประชุมใหญ่สามัญมาก การประชุมใหญ่สามัญมีวิธีอันมหัศจรรย์ที่จะมีผลกับชีวิตของเรา แต่ต้องมีการเตรียมพร้อมอย่างมาก

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ขอให้สักคนแสดงความคิดเห็นอื่นเกี่ยวกับเรื่องนี้ไหมครับ บทบาทของครูคืออะไร และบทบาทของพระวิญญาณคืออะไร

ซิสเตอร์เบค: ดิฉันเตรียม ดิฉันทำสิ่งนี้ แต่แล้วถ้ามีบางคนในชั้นเรียนมีปัญหาในสัปดาห์นั้น สิ่งนั้นเปลี่ยนแนวทางในชั้นเรียน ช่วยให้ดิฉันเข้าใจว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเพราะดิฉันได้รับการนำทางและติดตามสิ่งที่เข้ามาสู่ใจของดิฉันในตอนนั้นหรือใช้พระคัมภีร์ข้ออื่น

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: นั่นเป็นคำถามที่ยอดเยี่ยมครับ ครูทุกคนจะต้องเผชิญกับเรื่องนี้

เอ็ดเดอร์เคอร์: ผมคิดว่าสิ่งสำคัญก็คือ—นอกเหนือจากการเตรียมตัวและการสั่งสมความรู้—คืออย่ายึดติดกับแผนบทเรียนแต่ให้เป็นเพียงส่วนประกอบแล้วจากนั้นเปิดรับการกระตุ้นเตือน

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: คงจะไม่ดีนักถ้าเราเดินเข้าห้องมาแล้วพูดว่า “ฉันไม่ได้เตรียมบทเรียนมา แต่พระวิญญาณจะทรงนำเรา” หรืออีกอย่างหนึ่งคือยึดติดกับสิ่งที่เตรียมมาจนกระทั่งไม่ยอมรับการกระตุ้นเตือนใดๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างการเรียนการสอนชั้นเรียนซึ่งก็คือว่ามากไปเหมือนกัน ผมคิดว่าซิสเตอร์เบคนำเราไปสู่ข้อสรุป

ในเรื่องนี้ เราเตรียม แต่เราเปิดรับพระวิญญาณ เรามืออิสระที่จะทำในสิ่งที่เราควรทำในเวลานั้น ในช่วงเวลาของการให้บทเรียนของเรา

เอ็ดเดอร์สโนว์: เราจะต้องเข้าใจว่าสมาชิกทุกคนของชั้นเรียนอาจกลับบ้านโดยมีการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณที่ต่างกันเล็กน้อย สิ่งสำคัญคือต้องมีพระ-



“ผมเห็นแนวบางอย่างที่ยอดเยี่ยมเมื่อผมไปสอนกับผู้สอนศาสนาสองคน พวกเขาสอนบทสนทนาที่ห้า ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งเป็นชาวเยอรมัน พูดภาษาฉันได้ และออกมารับใช้งานเผยแผ่เป็นเวลาหลายเดือนอีกคน เป็นคนใหม่ เขาสอนบทสนทนาที่ห้าเป็นครั้งแรก

“และเมื่อผมเฝ้าดู คนหนึ่งมันใจ เขาเป็นผู้สอนศาสนาที่ดี เขาสอนด้วยความมั่นใจ อีกคนหนึ่งต้องพึ่งพาแผนการสอนเล็กน้อย แต่คุณก็รู้ ขณะที่ผมนั่งและเฝ้าดูคนทั้งสอง พระวิญญาณมาสู่ทั้งสองคน และเช่นเดียวกับครูที่อยู่ในระดับการสอนที่ต่างกัน พระวิญญาณสามารถกระซิบได้ ใ่วว่าเราจะอยู่ระดับไหนถ้าเราทำส่วนของเรา นั่นเป็นสิ่งมหัศจรรย์มาก”

บราเดอร์ชาร์ลส์ ดับเบิลยู. คาร์ลควิสท์ ที่สอง

วิญญาณ แต่มีใครบ้างที่เคยอยู่ในชั้นเรียนที่มีการอภิปรายอันน่าสนใจมาแล้วครูพูดว่า “นี่เป็นการสนทนาที่ดี แต่ฉันต้องจบบทเรียน”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ใช่ครับ เราเคยเจออย่างนั้น

เอ็ดเดอร์ สโนว์: และเราพลาดโอกาสบางอย่างเมื่อเราทำอย่างนั้น

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ใช่ครับเราพลาด สิ่งเหล่านั้นคือความจริงที่เราจะต้องเรียนรู้เพื่อปรับเข้าหากันและเราจะต้องไต่ต่อความรู้ลึกนั้นเพื่อเราจะทำได้ถูกต้องกับจังหวะเวลาและคว่ำโอกาสนั้นไว้

ซิสเตอร์ฮิวส์: เรื่องนี้เป็นหัวข้อที่น่าสนใจและสับสนเล็กน้อยสำหรับดิฉันเสมอมา เราจะรู้ได้อย่างไร และครูจะรู้ได้อย่างไร ว่าพวกเขา กำลังสอนด้วยพระวิญญาณ ดิฉันไม่ทราบ ดิฉันไม่แน่ใจว่าเมื่อดิฉันไปสอนดิฉันจะมีความมั่นใจในเรื่องนี้เสมอ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: มีใครจะตอบคำถามนี้ไหมครับ ความเชื่อมั่นของครูว่าครูกำลังสอนด้วยพระวิญญาณคืออะไร คุณมองหาสิ่งใดเพื่อเป็นตัวบ่งชี้ว่ามีสิ่งนั้น หรือคุณเพียงแค่สอนด้วยศรัทธาโดยหวังว่าจะเกิดขึ้นถึงแม้ว่าคุณจะไม่รู้เสมอไป

เอ็ดเดอร์ เจนเซิน: ผมมีคำถามเดียวกัน และผมสงสัยว่าควรจะย้อนกลับไปดูคำตอบในคำสอนและพันธสัญญา 50:21-22 หรือไม่ อย่างน้อยก็เป็นคำตอบสำหรับผม

“ฉะนั้น เหตุใดเล่าจึงเป็นว่าเจ้าจะเข้าใจ และรู้ไม่ได้ว่าคนที่ได้รับคำโดยพระวิญญาณแห่งความจริงย่อมได้รับมันดังที่

ถูกสั่งสอนโดยพระวิญญาณแห่งความจริง?”

“ดังนั้น คนที่สั่งสอนและคนที่ได้รับเข้าใจกันและทั้งสองถูกสร้างสรรค์ และชื่นชมด้วยกัน”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: บางทีอาจชื่นชมกันเล็กน้อย แคซี บางทีถ้าใจคุณมีความชื่นชม อย่างน้อยนั่นก็เป็นตัวบ่งชี้อย่างหนึ่ง

เอ็ดเดอร์ เจนเซิน: มีครูคนไหนที่พูดอยู่คนเดียวและไม่ยอมให้นักเรียนมีส่วนร่วม ผมมีข้อความสั้นๆ ที่พกไว้ในพระคัมภีร์และเชื่อมโยงกับข้อนี้ ผมคิดว่าวันนี้ผมรู้สึกชอบคำพูดนี้ขึ้นมาใหม่ขณะที่เรากำลังพูดเกี่ยวกับเรื่องนี้ เอ็ดเดอร์-สก็อตต์สอนเรื่องนี้ในการประชุมอบรมของซีอีเอส “จงแน่ใจว่าให้นักเรียนหลายคนมีส่วนร่วมเพราะการที่นักเรียนใช้สิทธิ์เสรีจะเปิดโอกาสให้พระวิญญาณสอน สิ่งนี้ช่วยให้นักเรียนจดจำข่าวสารของคุณได้ ขณะที่นักเรียนกล่าวถึงความจริง พวกเขาได้รับการยืนยันในจิตวิญญาณและเสริมสร้างประจักษ์พยานส่วนตัวของพวกเขาให้เข้มแข็ง” (Richard G. Scott, *To understand and Live Truth* [address to CES Religious educators, Feb. 4, 2005], 3)

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ยอดเยี่ยมครับ ข้อความนี้ทำให้ผมนึกถึงสิ่งที่ผมจำมาจากประธานมาเรียน จี. รมอนีย์ ซึ่งเคยกล่าวไว้ว่า “ผมรู้เสมอเมื่อผมพูดภายใต้อิทธิพลของพระวิญญาณ เพราะผมเรียนรู้บางอย่างที่ผมไม่รู้” ท่านเป็นครู ท่านใดนั้นท่านก็พูดหรือคิดอะไรบางอย่างที่ท่านไม่เคยคิดมาก่อน หรือถ้าท่านคิดมาก่อน สิ่ง



“ผมคิดว่าอาจจะพูดตรงๆว่าเราไม่ประสบความสำเร็จถ้าสิ้นใจลงนักเรียนเดินออกประตูและพูดว่า ‘โอโฮ นั่นดี

นะ’ ถ้าการสอนจบเมื่อนักเรียนเดินออกจากประตู ผมคิดว่าเราล้มเหลวในแง่ของสำนักสูงสุดของการสอน สำนักของการสอนที่ต่อเนื่อง การสอนของเราจะต้องช่วยให้เกิดความกระตือรือร้น ชื่นชมทางวิญญาณ ใหม่และน่าสนใจเพื่อนักเรียนจะพูดกับตนเองว่า ‘ฉันรู้สึกอย่างมากกว่าฉันจะคิดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในตอนบ่ายนี้ วันพรุ่งนี้ อาทิตย์หน้า และเดือนหน้า’ ด้วยวิธีนี้ บทเรียนของเราจะคงอยู่ต่อไปและทำให้เกิดความคิดใหม่

“มีอันตรายที่แท้จริงจากผลของชั้นเรียนที่ดูเหมือนว่าการพูดน้อยหรือเขลิดเขลันซึ่งผู้คนสนุกสนานเป็นเวลา 45 นาทีแล้วพูดว่า ‘โอ ฉันรอไม่ได้ที่จะมาที่นั่นเพื่อสนุกสนานอีกในสัปดาห์หน้า’ และไม่เคยมีความคิดวันตลอดสัปดาห์ หรือตลอดเดือนเกี่ยวกับเรื่องราวของหลักคำสอนที่ได้รับการสอนไป”
เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

เหล่านั้นก็มาพร้อมกับความยินดีที่เพิ่งเกิดขึ้น พลังที่เพิ่งเกิดขึ้น ซึ่งอาจเป็นวิธีการบางอย่างของตัวบ่งชี้ว่าท่านสอนด้วยพระวิญญาณ

ในกรณีอื่นๆ เราจะไม่รู้ เราจะทำอย่างสุดความสามารถ และ เราหวังว่าจะมีสิ่ง

ต่างๆ หลายพันสิ่งเกิดขึ้นในจิตใจผู้คน หรือจะเกิดขึ้นเพราะประสบการณ์นี้หรือ ประสบการณ์อื่นๆ ในศาสนาจักร แต่เรา จะไม่มีวันรู้

บางทีส่วนหนึ่งของการเรียกอันศักดิ์สิทธิ์ของครูก็คือเป็นเครื่องมือ รุดไปข้างหน้า วางใจว่าเรามีความเข้มแข็งทางวิญญาณและอุทิศตนสุดความสามารถ จากนั้นปาฏิหาริย์ของการเปิดเผยจะเกิดขึ้นต่อไปอย่างไม่สิ้นสุด ผมคิดว่านั่นเป็นแนวคิดที่น่าชื่นชมยิ่งเกี่ยวกับการสอนและการเป็นครู

ความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้

หัวข้อที่ 4 “ช่วยให้ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้”

คุณจะทำอย่างไรเมื่อคุณมาถึงชั้นเรียนใหม่ และแทบไม่มีอะไรเกิดขึ้น—มีบางคนแสดงออกทางภาษากายว่า “ฉันทำให้คุณมาสอนฉัน ฉันจะนั่งห้อยตัวอยู่ในเก้าอี้ ฉันจะนั่งก้มหน้า ฉันจะจ้องรองเท้าของฉัน และเมื่อฉันมองไปที่คุณ ฉันก็จะทำหน้าบึ้งใส่คุณ” มันอาจจะไม่แย่งขนาดนั้นเสมอไป แต่ผมมีชั้นเรียนแบบนี้บ้าง เราอาจอยู่ในสถานการณ์ที่ดูเหมือนว่าผู้เรียนไม่ได้เตรียมพร้อมจะมาเรียน เราจะช่วยให้ผู้เรียนทำสิ่งนั้นได้อย่างไร

ซิสเตอร์เบค: บางครั้งดิฉันคิดคำถามอยู่ แต่ดิฉันคิดว่า ทำให้ดูเหมือนเรากำลังพูดว่า ยิ่งผู้เรียนมีคำถามเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่องมากขึ้นเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น

แล้วดิฉันก็นึกถึงเมื่อโจเซฟ สมิท อ่านข้อพระคัมภีร์ในยากอบ ซึ่งทำให้ท่านมีคำถามและพูดว่า “ผมจะรู้ได้อย่างไร เมื่อไรผมถึงจะรู้ ถ้าผมไม่คิดหาทาง ผมจะ

ไม่มีวันรู้” ท่านอยู่ในอารมณ์เรียนรู้เมื่อท่านทูลถามพระผู้เป็นเจ้า แต่สำหรับดิฉันแล้วนั่นเป็นการทำทนายในฐานะครู—ดิฉันไม่มีคำถามมากนักนอกจากว่าจะทำอย่างไรที่จะช่วยให้ผู้เรียนถามคำถามเพื่อที่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงสอนพวกเขาได้

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ผมมีหนังสือในศาสนาจักรที่ผมชื่นชอบเขียนโดยเดนนิส ราสมัสเซ็น เพื่อนเก่าของผมซึ่งเป็นศาสตราจารย์ที่บิวายู ชื่อว่า *The Lord's Question* เป็นวิธีเรียบง่ายที่พระเจ้าสอนเราด้วยคำถาม ในสมัยเริ่มต้นของแอดัม พระเจ้าตรัสว่า “เจ้าอยู่ที่ไหน” (ปฐมกาล 3:9) พระองค์ทรงทราบดีว่าแอดัมอยู่ที่ไหน พระองค์ทรงประสงค์จะรู้ว่าแอดัมรู้ไหมว่าเขาอยู่ที่ไหน นั่นคือสาเหตุที่พระองค์ทรงถามว่า “แอดัม เจ้าอยู่ที่ไหน” และคำถามอื่นๆ อาทิ “ท่านไม่ทราบหรือ

ยิ่งผู้เรียนมีคำถามเกี่ยวกับเรื่องบางเรื่องมากขึ้นเท่าไร พวกเขาก็ยิ่งมีส่วนร่วมในการเรียนรู้มากขึ้นเท่านั้น

ว่า ฉันต้องทำกิจธุระของพระบิดา” (ลูกา 2:49) ชีวิตของพระผู้ช่วยให้รอดแวดล้อมไปด้วยการสอนโดยการตั้งคำถาม มีการเปิดเผยอยู่มากมาย—ผมไม่รู้ว่ามากเท่าไร ผมไม่เคยนับ—แต่มีการเปิดเผยอยู่มากมายจากคำสอนและพันธสัญญาซึ่งมาจากการตอบคำถามที่ศาสนาหรือเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ทูลถามพระเจ้า

ซิสเตอร์มัทสุโมริ: ดิฉันมีปัญหาเล็กน้อยในหัวข้อนี้สืบเนื่องจากสัมผัสพันธภาพต่อเด็กๆ กระทั่งย้อนไปเมื่อประธานแพคเกอร์พูดว่าเขาต้องการเรียนรู้ แต่ดิฉันขอเรียนให้ทราบตามตรงว่า เป็นแนวคิดที่ล้าหน้าเมื่อคิดว่าผู้เรียนจะต้องมีความรับผิดชอบสำหรับการเรียนรู้ โดยเฉพาะเด็กเล็ก ครูปฐมวัยควรทำอย่างไรในเรื่องนี้

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: นั่นเป็นประเด็นที่ดี คุณจะอย่างไรถ้ามันเป็นสิ่งที่คุณ



ภาพ: ภาพถ่ายโดยมิทธีว โรเจอร์ ใช้ผู้แสดงแบบ

ต้องเผชิญและคุณยังเป็นครูอยู่ คุณยังคงต้องสอน แต่นี่เป็นหัวข้อที่ 4 เพราะเรารู้ว่าหัวข้อนี้ค่อนข้างเหมาะสมสำหรับผู้ใหญ่ และมีแนวคิดที่ล้ำหน้าขึ้นมา แต่เป็นข้อที่เราไม่ค่อยพูด ขอให้เราพูดถึงคำถามของซิสเตอร์มีทสูโมริ ครูสอนเด็ก ครูเซมินารี ครูสอนเด็กอายุสิบสี่หรือยวนารี—บางครั้งพวกเขาไม่สนใจหรือแสดงที่ทำว่าไม่สนใจ แต่พวกเขาสนใจมากกว่าที่เขาแสดงออกให้คุณเห็น พวกเขาไม่แสดงที่ทำว่าสนใจ เราจะรับมือกับเรื่องนี้อย่างไร คุณจะช่วยได้อย่างไรบ้าง

บราเดอร์วาดา: บางครั้งการเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นอย่างทันทีในห้องเรียน บางครั้งเกิดขึ้นนอกห้องเรียน เมื่อผมเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนาจักร มีผู้สอนศาสนาสอนผมอีกหนึ่งอาทิตย์ต่อมาผมคิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นแล้วก็พูดว่า “เรื่องมันเป็นอย่างนี้เอง” ดังนั้นเราไม่จำเป็นต้องคิดว่าการเรียนรู้จะแน่นอนจะต้องเกิดขึ้นทันทีในตอนนั้น

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: เป็นประเด็นที่ดี ผมมั่นใจว่าคือพระวิญญูณของพระเจ้าที่ทำงานกับคุณหนึ่งสัปดาห์หรือนานตามเท่าที่จำเป็น

นั่นเป็นกรณีขอดเยี่ยมของผู้สนใจในศาสนาจักร เราต้องการให้พระวิญญูณทำงานกับพวกเขาหลายชั่วโมง หลายวันหลังจากที่ผู้สอนศาสนาจากไปและก่อนที่พวกเขาจะกลับมาสอนบทเรียนต่อไป

ซิสเตอร์นาโอมิ วาดา: บางครั้งเด็กมีคำถามมากมาย ดิฉันเตรียมตัวอย่างหลายๆแบบ มีทั้งประสบการณ์หรือสื่อการสอนและดิฉันไม่สามารถใช้ทั้งหมด บางครั้งดิฉันก็มัวแต่ตอบคำถาม นั่นไม่เป็นไรใช่-

ไหมคะ ดิฉันพยายามทำบทเรียนให้เป็นเรื่องง่าย อย่างน้อยที่สุดถ้ามีหนึ่งหัวข้อที่ดิฉันจะเน้นและสามารถสอนพวกเขาได้ อย่างน้อยก็ทำให้พวกเขาารู้สึกสบายใจ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ดีครับ คุณพูดได้ดีกว่าผมพูดในตอนแรก อย่าพยายามทำมากเกินไป กับเด็กปฐมวัย—อาจจะกับเด็กทุกคน อาจจะเราทุกคนด้วย—ถ้าเราสามารถทำให้เข้าใจเรื่องหนึ่ง แนวคิดหนึ่ง หลักธรรมหนึ่ง บางสิ่งที่บริสุทธิ์และสำคัญมากอย่างที่บราเดอร์วาดารู้สึกในสัปดาห์ต่อมา นั่นอาจคุ้มค่ากว่าประสบการณ์ ในชั้นเรียนที่ดีทุกครั้งเลยก็ได้ ดังนั้นขอให้มันใจ อย่าลังเลเกี่ยวกับสิ่งนี้

เอ็ดเดอร์เกอร์: สิ่งที่คุณเพิ่งพูดมาให้ผมเข้าใจดีว่าสิ่งที่ทำให้บรรยากาศในชั้นเรียนตื่นเต้นก็คือการที่เด็กและผู้ใหญ่ในชั้นเรียนถามคำถามใช่ไหมครับ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: มีคนตอบรับ

เอ็ดเดอร์เกอร์: พวกเขากำลังคิด

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ถ้าคุณเจอกับสถานการณ์ที่นักเรียนไม่มีส่วนร่วม ภาระส่วนใหญ่ตกอยู่กับคุณ

เอ็ดเดอร์บรูซ มิลเลอร์: เราควรจะสอนต่อไปไหมครับ หรือเราควรหยุดและทำบางอย่างเพื่ออัญเชิญพระวิญญูณ ถึงแม้ว่าเราจะมีเพลงเปิด สวดอ้อนวอนเปิด ข้อคิดจากพระกัมภีร์ แต่ก็ยังไม่ได้ผลแทนที่เราจะสอนต่อไป เราควรหยุดและพูดว่า “โอเค เราจะทำให้มีพระวิญญูณได้อย่างไร” ใช่ไหมครับ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: มีใครอยากตอบคำถามนี้ไหมครับ

เอ็ดเดอร์สโนว์: ผมคิดว่ามันเป็นชั้นตอนระยะยาว มันไม่ได้เกิดขึ้นในชั้นเรียน



“จงอดทน และเหนือกว่าสิ่งอื่นใดจงอย่าสูญเสียพระวิญญูณ ไม่ว่าอย่างไรเราจะขุนเคื่อง โกรธหรือผิดหวังไม่ได้ที่เราได้ทำงานอย่างหนักกับบทเรียนของเรา แล้วนักเรียน ดูเหมือนไม่สนใจ เราเพียงต้องอดทนและมีความรัก มีบางสิ่งเกิดขึ้นในใจของพวกเขามากกว่าที่เราคิด”

เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

แรก ผมคิดว่าบางครั้งคุณต้องทำอย่างสุดความสามารถ จากนั้นก็จะเป็นเวลาที่ประสบความสำเร็จ เมื่อพระวิญญูณอยู่ที่นั่นและทุกคนมีส่วนร่วมในชั้นเรียน คุณจะหยุดแล้วพูดว่า “คุณเห็นไหมว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้น คุณเห็นความแตกต่างไหม”

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ก่อนหน้านั้นซิสเตอร์ฮิวส์พูดว่า “เราจะรู้ได้อย่างไรว่าเรามีพระวิญญูณ” นั่นอาจเป็นวิธีเดียวกันกับคำถามที่บราเดอร์มิลเลอร์ต้องการรู้—ถ้าผมยืนอยู่หน้าชั้นเรียนที่ไม่ตอบรับผม ผมจะรู้ได้อย่างไรว่าผมทำดีหรือเปล่าที่สำคัญสำหรับพวกเขาและคุณคือ *คุณรู้สึกอย่างไร* คุณรู้สึกได้ไหมว่าพระเจ้าทรงสถิตกับคุณ พระเจ้าทรงรักคุณ คุณทำอย่างสุดความสามารถแล้ว พระองค์ทรงรักพวกเขาไหม ถ้าพวกเขาสามารถมีความรู้สึกบางอย่างเกี่ยวกับพระกิตติคุณถ้าเรารักกัน ผมคิดว่านั่นเป็นจุดเริ่มต้นและถ้าเด็กๆ เหล่านั้นไม่รู้สึกละเลย คุณอาจจะยังสอนเขาไม่ได้ แต่คุณรักเขาได้และถ้าคุณรักเขาวันนี้ บางทีคุณอาจสอนเขาได้ในวันพรุ่งนี้

ผมคิดว่าเรื่องนี้อยู่ในอำนาจของเราทั้งหมด ไม่มีอะไรในเรื่องนี้ที่ขึ้นอยู่กับพวกเขา เราสามารถรักเขาตั้งแต่ต้นจนจบแล้ว ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้น เป็นปาฏิหาริย์ที่คุณพูดถึง

ถ้าผมซึ่งเป็นครูต้องการให้คุณซึ่งเป็นนักเรียนถามคำถาม ผมอาจจะต้องเริ่มต้นกระตุ้นสักเล็กน้อยอย่างเช่นที่เราพยายามทำกันในวันนี้ ผมอาจพยายามถามคำถามที่จะสามารถสนทนาต่อไปได้ สิ่งที่ผมทำได้ดีคือพยายามควบคุมการสนทนาเพื่อให้นักเรียนมีส่วนร่วม

ตอนนี้ผมขอหยุดสักครู่และแสดงความคิดเห็น ครูควรรู้ว่าบราเดอร์เมอร์ริลล์พูดถึงเกี่ยวกับหัวข้อนี้ในการประชุมใหญ่ และพูดว่า “ดีจัง ผมจะไปที่ศูนย์อุปกรณ์การสอน” ผมจะไปเอาวิดีโอที่นั่นมาเพื่อเปิดคำปราศรัยของบราเดอร์เมอร์ริลล์ให้ชั้นเรียนดู”

ถ้าคุณทำอย่างนี้ถือว่าเป็นสิ่งดี เราควรจะทำสิ่งนี้เป็นครั้งคราว แต่แหล่งช่วยผมขอรับรองว่าอย่าใช้แหล่งช่วยทางโซเชียลมีเดียมากเกินไป ขอให้ใช้สิ่งเหล่านี้เมื่อคุณจำเป็นต้องใช้

ด้านโซเชียลมีเดีย เป็นเพียงแหล่งช่วย สิ่งเหล่านี้ไม่ได้มาแทนบทเรียน ขอให้ใช้สิ่งเหล่านี้เหมือนกับที่ท่านใช้เครื่องเทศในการปรุงอาหาร เพื่อให้มีรสชาติ เพื่อให้ดีขึ้น เพื่อให้มีคุณภาพดีขึ้น แผนภาพ วิดิทัศน์ หรือประเด็นสำคัญที่เขียนบนกระดาน สิ่งเหล่านี้อาจสร้างความแตกต่างระหว่างบทเรียนที่ดีกับบทเรียนที่ยอดเยี่ยมได้ แต่ไม่มีใครต้องการเครื่องเทศอย่างเดียวนอกจากอาหารใหม่ ดังนั้นผมขอรับรองว่าอย่าใช้แหล่งช่วยทางโซเชียลมีเดียมากเกินไป สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่มาแทนครู สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่มาแทนเนื้อหาหลักสูตร และสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งที่มาแทนพระวิญญาณของพระเจ้า ขอให้ใช้สิ่งเหล่านี้เมื่อคุณจำเป็นต้องใช้

ซิสเตอร์วาคา: มีเด็กคนหนึ่งที่บ้านครั้งก่อนความรำคาญในชั้นเรียนปฐมวัย ดิฉันพยายามวาดมโนภาพว่าเด็กคนนั้นสวมชุดขาวและเป็นพระวิญญาณของพระเจ้าจริงๆ แล้วเราทุกคนเป็นลูกของพระเจ้า เป็นเจ้า ความรู้แจ้งนั้น ถึงแม้จะมีขนาดเล็ก แต่ก็มายังโลกนี้เพื่อเรียนรู้บางอย่าง



“ดิฉันเรียนเซมินารีตอนเข้าสู่วัยมัธยม ดิฉันรู้สึกว่าคุณเซมินารีของดิฉันมีความรับผิดชอบที่จะสอนเรา เขาคิดว่าเรารับข่าวสารที่เขาให้เรา มีบางครั้งที่เราใส่ชุดนอนมาเซมินารี มีบางครั้งที่เราบางคนเอาหมอนและผ้าห่มมา มีบางครั้งที่เราหญิงสาวทะเลาะกันที่ซึ่งเขาสอน แต่เราได้รับพรที่มีคุณเซมินารีผู้คิดว่าเราฟังเขา เราไม่ให้เขามีส่วนร่วมในการสนทนา แต่ไม่มีสักวันในเซมินารีที่ดิฉันไม่เอาใจใส่และใช้หูกับใจฟังสิ่งที่เขาพูด

“ดิฉันคิดว่าในฐานะครู ถ้าเราทำทุกสิ่งที่เราควรทำ เราได้ทำส่วนของเราแล้ว และเรามีพระวิญญาณอยู่ที่นั่น จากนั้นเราสามารถคิดว่านักเรียนกำลังรับผิดชอบอยู่”

ซิสเตอร์ทามู สมิธ



และมีเหตุผลที่เขาจะอยู่ที่นี้ เมื่อคิดอย่างนี้จะช่วยได้มากเลยคะ

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: ขอบคุณมากครับ นั่นเป็นความคิดเห็นที่ดีมาก

บราเดอร์ฮาวเวลล์: สิ่งที่ผมเคยได้ยินมากก็คือบางครั้งครูเป็นผู้เรียน และผู้เรียนเป็นครู

เอ็ดเดอร์ ฮอลแลนด์: เกือบจะทุกครั้งที่ครูจะได้อะไรมากกว่าชั้นเรียน นั่นคือความสุขอย่างหนึ่งของการสอน

เป็นพยาน

เรามาสรุปกันนะครับ ข้อ 5 “เป็นพยาน”

เราจะสรุปกันตามวิธีที่ครูทุกคนจะต้องสรุปในชั้นเรียน ทั้งที่โบสถ์และที่บ้านด้วยวิญญานของประจักษ์พยาน

เป็นเวลาหลายปี ผมชอบเรื่องที่ประธานแพคเกอร์เล่าเกี่ยวกับเรื่องราวของวิลเลียม อี. เบอร์เรทท์ ครูโรงเรียนวันอาทิตย์ของเด็ก บราเดอร์สูงอายุชาวเดนมาร์กได้รับเรียกให้สอนชั้นเรียนเด็กชายเกร ดูจะไม่เหมาะสมเสียเลย เขาพูดภาษาอังกฤษไม่คล่อง มีสำเนียงเดนมาร์ก มีอายุมากกว่าหลายปี มีมือใหญ่เหมือนชวานา แต่เขาสอนเด็กหนุ่มวัย 15 ปีที่อะอะไวววยเหล่านี้ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลกลใดช่างไม่เหมาะสมกันเลย แต่บราเดอร์วิลเลียม อี. เบอร์เรทท์เคยกล่าวไว้ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำพูดที่ประธานแพคเกอร์อ้างมานั่นคือชายผู้สอนเด็กๆ ให้ข้ามพรมแดนข้ามข้อจำกัดทั้งหมด ชายผู้เฝ้าเข้ามาในใจของเด็กอายุ 15 ปีที่อะอะไวววยเหล่านี้และเปลี่ยนชีวิตของพวกเขา ประจักษ์พยานของบราเดอร์เบอร์เรทท์คือ “เราทำให้มือของเราอุ่นได้จากไฟในศรัทธาของเขา”

นักเรียนทุกคนอย่างน้อยที่สุดสมควรจะได้สิ่งนั้น เราอาจจะไม่ได้สอนชั้นเรียนที่หิวโห เราอาจไม่มีทักษะอันยอดเยี่ยมพร้อมกับสื่อการสอน ถึงแม้เราจะใช้อะไรก็ตามเท่าที่เรารู้ แต่เราสามารถแบ่งปันไฟแห่งศรัทธาของเราให้แก่นักเรียนทุกคน และพวกเขาสามารถทำให้มือของพวกเขาอบอุ่นได้ด้วยสิ่งนั้น

ผมผิดหวังและเจ็บใจเป็นเวลานานหลายปี กับบทเรียนยอดเยี่ยมที่สอนโดยครูผู้มีพรสวรรค์และชื่อเสียง ด้วยเหตุผลบางอย่างเมื่อจบชั้นเรียนจะพูดว่า “ระฆังดังแล้ว บราเดอร์โจนส์ช่วยสวดอ้อนวอนได้ไหมครับ” นั่นจบเลย ไม่มีการปิดหนังสือ ไม่มีการมองตาแม่สักนาที ไม่มีการนั่งลงคุยกันว่าเราได้สอนอะไร เราได้อะไรไปบ้าง พระเจ้าทรงประสงค์ให้เราทำสิ่งใด ในบางกรณี—ผมอาจดูเหมือนไม่ยุติธรรมและพูดเกินไป แต่เพื่อจะเข้าใจประเด็น ไม่มีแม่แต่ข้ออ้างอิงไฉนว่าบทเรียนนี้มีความหมายต่อนักเรียนหรือครูอย่างไรบ้าง ผมเดินออกมาแล้วพูดว่า “ผมสงสัยว่าเธอจะรู้สึกอย่างไร ผมสงสัยว่าเขาคิดอย่างไร หรือสิ่งนี้หมายความว่าอย่างไรสำหรับผม” ต้องใช้ความพยายามมากเพื่อให้ได้หลักคำสอน หลักธรรม แผนทีวิตทัศน์เพื่อให้ให้นักเรียนเข้าใจ แต่ไม่มีประจักษ์พยานส่วนตัวเกี่ยวกับหลักคำสอนหรือหลักธรรมนั้นว่ามีความหมายอย่างไรต่อครูซึ่งเป็นผู้ที่พาเรา นำเรา เดินเคียงข้างเรา

ดังที่ประธานเจ. รูเบน คลาร์ก จูเนียร์เคยกล่าวไว้ว่า “อย่าปล่อยให้ศรัทธาของคุณเป็นสิ่งที่สืบทอดได้ยาก” ขอผมพูดซ้ำได้ไหมครับ “อย่าปล่อยให้ศรัทธาของคุณเป็นสิ่งที่สืบทอดได้ยาก” อย่าหว่านเมล็ด

แห่งความสงสัย หลีกเลี่ยงการทำเพื่อตนเองและการกระทำที่ไร้ค่า อย่าพยายามทำให้คนอื่นประทับใจโดยการแสดงออกว่าคุณเก่งแค่ไหน ทำให้เขาประทับใจว่าพระกิตติคุณนั้นดีเลิศอย่างไร อย่ากังวลว่าเผ่าที่สูญหายไปหรือชาวนีโอฟสามคนอยู่ที่ไหน กังวลให้มากขึ้นว่านักเรียนของคุณอยู่ที่ไหน มีอะไรในใจของเขา เกิดอะไรขึ้นกับจิตวิญญาณของเธอ ผู้หิวโหย ซึ่งเป็นคนของเรามากมีความต้องการทางวิญญาณอย่างมาก สอนพวกเขา เหนือสิ่งอื่นใด เป็นพยานต่อพวกเขา รักพวกเขา กล่าวคำพยานจากส่วนลึกของจิตวิญญาณคุณ นี่คือ สิ่งสำคัญที่สุดที่เราพูดกับพวกเขาตลอดทั้งชั่วโมง และนั่นอาจช่วยให้ชีวิตทางวิญญาณของใครบางคนรอด

สมมติว่าคุณ “พูด [ออกมา] ด้วยพลังของจิตวิญญาณ [ของคุณ]” (แอลมา 5:43) ผมชอบวลีนี้ ผมอยากเป็นพยานด้วยพลังของจิตวิญญาณผม ถ้าเรารู้สึกอยากเป็นพยาน เราสามารถถามผู้ที่มีส่วนร่วมถึงสิ่งที่แอลมาถามว่า “ท่านไม่คิดหรือว่าข้าพเจ้าเองก็รู้ถึงเรื่องเหล่านี้” เขากล่าวต่อว่า “ข้าพเจ้าให้ถ้อยคำแก่ท่านว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าเรื่องเหล่านี้ที่ข้าพเจ้าพูดมาแล้วจริง . . . ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านว่า ข้าพเจ้ารู้ด้วยตนเองว่า [สิ่งเหล่านั้น] จริง” (แอลมา 5:45, 48)

ผมรู้ว่าพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าทรงพระชนม์และทรงรักเรา ผมรู้ว่าพระเจ้าคือพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าที่ยังทรงพระชนม์อยู่ พระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของโลก ผมรู้ว่านี่คือศาสนาจักรของพระองค์ และผมรู้ว่าการสอนนั้นสำคัญ

ท้ายที่สุดผมรู้ว่าสวรรค์จะช่วยเราถ้าเราจะสอนตามวิธีที่อัครอัคราธิบายมานี้ และนี่



ไม่ใช่ทั้งหมด นี่เป็นเพียงการเริ่มต้น ขอต้อนรับสู่การแสวงหาของประธานแห่งการสอน แต่ขณะที่เราค้นหาของประธานนั้น และสวดอ้อนวอนเพื่อให้ได้มา ถ้าเราจะขอ หา และเกาะทางวิญญาณ ถ้าเราจะสอนจากพระคัมภีร์ ถ้าเราจะสอนโดยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์และด้วยพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ถ้าเราจะช่วยให้ผู้เรียนรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ ถ้าเราจะเป็นพยานของความจริงที่เราสอน พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยืนยันในใจเราและในใจนักเรียนของเรา ถึงข่าวสารในพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์

พี่น้องทั้งหลาย ไม่ว่าคุณจะอยู่ใกล้หรือไกล ใกล้แค่เอื้อมหรืออยู่รอบโลก พระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์มีความหมายอย่างยิ่งกับผม พระกิตติคุณเป็นชีวิตของผม เป็นความหวังและความปลอดภัย เป็นการแสวงหาความรอดของผม พระกิตติคุณเป็นทุกสิ่งที่ผมอยากให้ลูกหลานของผมมี

ผมรู้สึกถึงพระกิตติคุณเช่นนี้เพราะพวกคุณ เพราะคนอย่างคุณสอนคนอย่างผมในชั้นเรียนปฐมวัย ในการสังสรรค์ ครอบครัวครั้งแรก ในโครัมมัคนายก ในงานเผยแผ่ และในทุกที่ที่คนอย่างคุณสอนคนอย่างผม ผมยังไปไม่ถึงที่หมายที่ผมอยากไป ผมยังไม่เป็นอย่างที่ผมควรเป็น แต่ไม่ว่าผมจะไปทีใด ผมเป็นหนี้ครูผู้ยิ่งใหญ่ เริ่มต้นจากคุณพ่อคุณแม่ที่รักของผม และคนดีๆ ที่มีอิทธิพลต่อชีวิตผม ตลอดมา ไปจนถึงสภาและโครัมอันสูงส่งที่ผมนั่งอยู่ซึ่งผมได้รับการสอนจากฝ่ายประธานสูงสุดและโครัมอัครสาวกสิบสองเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ท่านอื่นๆ และผู้นำองค์การช่วยที่ยอดเยี่ยมเช่นคุณ

ผมยืนยันและเป็นพยานถึงความรัก ผมรู้ว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรักเรา และผมรู้ว่าในส่วนนี้เพราะผมรักคุณ และผมรักประสบการณ์ของการสอนและสวดอ้อนวอนว่าเราจะสอนได้ดีขึ้น ในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

ของประธานแห่งการสอน

1. ขอ หา และเกาะทางวิญญาณ
2. สอนจากพระคัมภีร์
3. สอนโดยพระวิญญาณและด้วยพระวิญญาณ
4. ช่วยให้ผู้เรียนรับผิดชอบในการเรียนรู้
5. เป็นพยาน

แบบอย่างของ ครูผู้ยิ่งใหญ่

ประธานโรมัส เอส. มอนตัน

ที่ปรึกษาที่หนึ่งในฝ่ายประธานสูงสุด



เราได้ยินจากครูผู้ยอดเยี่ยมบางคนในศาสนาจักร ผู้ให้ดุลพินิจอันลึกซึ้งหลายเรื่องเกี่ยวกับองค์ประกอบและหลักกรรมการสอนที่ดีแก่เรา

ดังที่กล่าวมาแล้ว เราทุกคนเป็นครูไม่ด้านใดก็ด้านหนึ่ง เรามีหน้าที่สอนจนสุดความสามารถ

ข้าพเจ้าขอเล่าแบบอย่างบางเรื่องของคนที่ข้าพเจ้ารู้จักผู้มีอิทธิพลต่อชีวิตข้าพเจ้าและสอนบทเรียนสำคัญที่ข้าพเจ้าจะไม่มีวันลืมเลือน

ทุกคนมีเรื่องราวเฉพาะตน

ข้าพเจ้านึกถึงเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เกียรติ

คุณท่านหนึ่ง นั่นคือเอ็ดเดอร์แมเรียน ดี. แสงส์ ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญในการสอนเซมินารี สถาบัน และในศาสนาจักรโดยทั่วไป ท่านใช้วิธีการสอนอันหลากหลายให้เกิดประโยชน์

มีครั้งหนึ่งที่เอ็ดเดอร์แสงส์เดินทางไปเยี่ยมคณะเผยแผ่แห่งหนึ่ง ท่านสัมภาษณ์ผู้สอนศาสนาทุกคนที่ทำงานในเขตนั้น ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายในเขตที่อยู่ติดกัน จึงนั่งรถไปสนทนากับเอ็ดเดอร์แสงส์และประธานคณะเผยแผ่

เอ็ดเดอร์แสงส์บอกประธานคณะเผยแผ่ว่าท่านรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้มาเยี่ยมและสัมภาษณ์ผู้สอนศาสนาแต่ละคน ท่านเล่าว่าท่านรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือนให้ถามซิสเตอร์ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งว่า “ช่วยบอกผมเกี่ยวกับงานเผยแผ่ของคุณและคุณรู้สึกอย่างไรที่ได้รับเรียกเป็นซิสเตอร์ผู้สอนศาสนา”

เธอบอกว่าคุณพ่อผู้อ่อนน้อมของเธอซึ่งเป็นชาวนาได้เต็มใจเสียสละอย่างมากเพื่อพระเจ้าและอาณาจักรของพระองค์ เขาได้สนับสนุนลูกชายสองคนไปรับใช้งานเผยแผ่ วันหนึ่งเมื่อเขาคุยกับเธอถึงความรู้สึกในใจที่เธออยากเป็นผู้สอน

ศาสนา เขาอธิบายให้เธอฟังว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมเขาให้ช่วยเหลือได้อย่างไร เขาเดินเข้าไปในไร่และสวดอ้อนวอนพระเจ้า ทูลพระองค์ว่าเขาไม่เหลือทรัพย์สินสมบัติที่จะขายหรือสละให้หรือใช้เป็นหลักทรัพย์เพื่อกู้ยืมเงินอีกแล้ว

เขาอยากรู้ว่าเขาจะช่วยเหลือลูกสาวให้ไปรับใช้งานเผยแผ่ได้อย่างไร เขาได้รับการคลใจให้ปลูกหอม เขาคิดว่าเขาเข้าใจผิด หัวหอมไม่น่าจะเติบโตได้ดีในสภาพอากาศแบบนี้ คนอื่นๆ ไม่มีใครปลูกหอม เขาไม่มีประสบการณ์ในการปลูกหอม

หลังจากพินิจพิเคราะห์กับพระเจ้าสักพัก เขาเริ่มฝังใจขึ้นมาอีกว่าต้องปลูกหอม ดังนั้นเขาจึงกู้เงินจากธนาคาร ชื่อ เมล็ดพันธุ์มา หวาน รดน้ำพรวันดิน และสวดอ้อนวอน

สภาพอากาศเหมาะสมแก่การปลูกหอมงอกงามดี เขาขายผลผลิต ชำระหนี้สินกับธนาคาร รัฐบาล และพระเจ้า แล้วนำเงินที่เหลือเก็บไว้ในบัญชีชื่อของลูกสาว—เพียงพอที่จะสนับสนุนเธอระหว่างงานเผยแผ่

ขณะที่ท่านอ่านประสบการณ์จากคำปราศรัยของประธานมอนตัน ท่านรู้สึกประทับใจสิ่งใดเกี่ยวกับการเรียนรู้และการสอน ท่านมีประสบการณ์ใดในฐานะผู้เรียนหรือครูที่เหมือนกับตัวอย่างในเรื่องเหล่านี้

ประสบการณ์ทุกอย่างที่ประธานมอนตันเล่ามาแสดงให้เห็นถึงคุณลักษณะของการสอนของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดอย่างไร ขอให้ท่านสวดอ้อนวอนและไตร่ตรองว่าท่านจะทำอะไรได้เพื่อทำตามแบบอย่างของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด





ภาพถ่ายโดย คริสตินา สมิธ

ของสี่ขาซึ่งบรรจุเงินลงทุนงานเลี้ยงของชั้นเรียนส่งผ่านจากมืออันบอบบางของครูไปสู่มือที่ชัดเจนของบิดาผู้อยู่ในความโศกเศร้า

จากนั้นเอ็ดเดอร์แสลงส์บอกกับประธานคณะเผยแผ่ว่า “ผมจะไม่ลืมเรื่องราวหรือช่วงเวลาหรือน้ำตาในดวงตาของเธอหรือน้ำเสียงของเธอหรือความรู้สึกของผมขณะที่เธอพูดว่า ‘บราเดอร์แสลงส์ ดิฉันเชื่อมั่นในพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรักเรา ผู้ทรงรู้ถึงความต้องการของดิฉันและจะทรงช่วยดิฉันตามพระปรีชาญาณของพระองค์ถ้าดิฉันอ่อนน้อมถ่อมตนพอ’

เอ็ดเดอร์แสลงส์สอนบทเรียนสำคัญที่สุดคือ เด็กทุกคนในทุกชั้นเรียน เยาวชนชายหรือเยาวชนหญิงทุกคน นักเรียนเซมินารีหรือสถาบันทุกคน ผู้ใหญ่ทุกคนในชั้นเรียนหลักคำสอนพระกิตติคุณ ผู้สอนศาสนาทุกคน—ใช่ เราทุกคน—มีเรื่องราวที่จะเล่าออกมา การฟังเป็นองค์ประกอบสำคัญขณะที่เราสอนและขณะที่เราเรียนรู้

“การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

ต่อจากนี้คือประสบการณ์ของข้าพเจ้าขณะเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ ในความดูแล

ของครูผู้มีประสิทธิภาพและได้รับการคล้อยผู้ฟังเราและรักเรา ชื่อของเธอคือลูซี-เกิร์ทซ์ ในชั้นเรียนโรงเรียนวันอาทิตย์ เธอสอนเราเกี่ยวกับการสร้างโลก การตกของแอดัม การพลีพระชนม์ชีพเพื่อการชดใช้ ของพระเยซู เธอพาโมเสส โยชูวา เปโตร โรมัส เปาโล และแน่นอนพระคริสต์ มาเป็นแขกผู้ทรงเกียรติในชั้นเรียนของเธอ ถึงแม้เราจะไม่เคยเห็นท่านเหล่านั้น แต่เราก็เรียนรู้ที่จะรัก ยกย่องและทำตามแบบอย่างของพวกเขา

ไม่เคยมีการสอนครั้งใดของเธอที่ทรงพลังหรือมีผลยาวนานกว่าในเช้าวันอาทิตย์หนึ่งเมื่อเธอประกาศอย่างเศร้าๆ ให้เราทราบว่าคุณแม่ของเธอเพื่อนร่วมชั้นเสียชีวิต บิลลีไม่ได้มาชั้นเรียนเข้านั้นแต่เราไม่รู้เหตุผลที่เขาไม่มา

บทเรียนประกอบด้วยหัวข้อ “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการของอัครทูต 20:35) เมื่อบทเรียนดำเนินไปได้ครึ่งหนึ่ง ครูของเราปิดคู่มือและช่วยเปิดตา เปิดหู และเปิดใจเราสู่

รัศมีภาพของพระผู้เป็นเจ้า เธอถามว่า “เรามีเงินลงทุนงานเลี้ยงของชั้นเรียนเราอยู่เท่าไร”

ช่วงนั้นเป็นช่วงเศรษฐกิจตกต่ำเราจึงตอบอย่างภาคภูมิใจว่า “สี่เหรียญ กับเจ็ดสิบห้าเซ็นต์ครับ”

จากนั้นเธอแนะนำอย่างนุ่มนวลว่า “ครอบครัวของบิลลีชัดเจนและอยู่ในภาวะโศกเศร้า พวกเธอคิดอย่างไรที่เราจะไปเยี่ยมสมาชิกครอบครัวเขาในเช้านี้และมอบเงินของพวกเขาให้เขา”

ข้าพเจ้าจำได้ติดตาถึงภาพนักเรียนกลุ่มน้อยๆ ที่เดินไปสามช่วงตึกของเมืองเข้าไปในบ้านของบิลลี ทักทายเขากับพี่น้อง และคุณพ่อของเขา โดยรู้ว่าคุณแม่ของเขาไม่ได้อยู่ที่นั่น ข้าพเจ้าจำได้เสมอถึงน้ำตาที่คลอหน่วยในดวงตาของทุกคนขณะของสี่ขาซึ่งบรรจุเงินลงทุนงานเลี้ยงของชั้นเรียนส่งผ่านจากมืออันบอบบางของครูไปสู่มือที่ชัดเจนของบิดาผู้อยู่ในความโศกเศร้า

เรากระโดดโลดเต้นอย่างเรริงรำกลับไปโบสถ์ ใจเราปลอดโปร่งกว่าที่เคยเป็นมา เรามีความสุขอย่างเต็มเปี่ยม ความเข้าใจของเราแจ่มชัดขึ้น ครูผู้ได้รับการคล้อย

จากพระผู้เป็นเจ้าได้สอนเด็กชายและเด็กหญิงของเธอถึงบทเรียนนิรันดร์แห่งความจริงจากสวรรค์ “การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ”

เราสามารถเปลี่ยนสำนวนพูดของเหล่าสาวกศิษย์ขณะเดินทางไปเอมมาอูสได้ว่า “ใจเราเร้าร้อนภายใน . . . เมื่อ[เธอ]อธิบายพระคัมภีร์ให้เรามิใช่หรือ” (ลูกา 24:32)

ลูซี เกิร์ทชวีจิกนักเรียนทุกคนของเธอจะถามหาคนที่ขาดชั้นเรียนเพียงหนึ่งครั้งหรือคนที่ไม่เคยมาเลยเสมอ เรารู้ว่าเธอห่วงใยเรา พวกเราไม่เคยลืมเธอหรือบทเรียนที่เธอสอน

หลายปีต่อมา เมื่อลูซีใกล้เสียชีวิต ข้าพเจ้าไปเยี่ยมเธอ เราพูดถึงวันเก่าๆ ในช่วงเวลาตอนที่เธอจะมาเป็นครูของเรา เราคุยกันถึงสมาชิกทุกคนในชั้นเรียนของเราและเล่าว่าเราแต่ละคนกำลังทำอะไรอยู่ ความรักและความห่วงใยของเธอยั่งยืนตลอดชีวิต

หลักแห่งความเชื่อ

ครูที่ได้รับการคลาใจอีกคนหนึ่งในชีวิต ข้าพเจ้าคือเออร์มา บอลด์วินเกิด สมาชิกในคณะกรรมการปฐมวัยสเตคของเรา เราเน้นอย่างต่อเนื่องถึงความสำคัญของการเรียนรู้หลักแห่งความเชื่อ อันที่จริง เราไม่สามารถจบจากปฐมวัยจนกว่าเราจะผ่านการท่องจำหลักแห่งความเชื่อกับเธอ เป็นการทำทายอย่างหนึ่งสำหรับเด็กเล็กที่กำลังซุกซน แต่เรามานะบากันและประสบความสำเร็จ ผลก็คือข้าพเจ้าท่องจำหลักแห่งความเชื่อได้ตลอดชีวิต

เป็นเวลาหลายปีในฐานะสมาชิกโควรัม อัครสาวกสิบสอง ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบ

ชอบในเยอรมันตะวันออก หรือเป็นที่รู้จักกันในนามสาธารณรัฐประชาธิปไตยเยอรมันในงานมอบหมายนี้ ความรู้เกี่ยวกับหลักแห่งความเชื่อมีประโยชน์มากที่สุดตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ข้าพเจ้าดูแลภาคนี้ ทุกครั้งที่ข้าพเจ้าไปเยี่ยม ข้าพเจ้าจะเตือนสมาชิกในเขตนั้นถึงหลักแห่งความเชื่อข้อสิบสองเป็นประจำ “เราเชื่อในการขึ้นอยู่กับกษัตริย์ ประธานาธิบดี ผู้ปกครอง และผู้พิพากษาในการทำตามการยกย่อง และการสนับสนุนกฎหมาย”

การประชุมของเราอยู่หลังสิ่งซึ่งเป็นที่รู้จักกันว่า ม่านเหล็ก และจะต้องถูกควบคุมจากรัฐบาลคอมมิวนิสต์ที่นั่น ในต้นทศวรรษที่ 1980 เราขออนุมัติจากรัฐบาลเพื่อสร้างพระวิหารที่นั่น และต่อมาเราขออนุญาตให้ชายหนุ่มและหญิงสาวจากพื้นที่นั้นได้รับใช้งานเผยแผ่ทั่วโลกและขอให้คนจากที่อื่นเข้ามาในประเทศของพวกเขาเพื่อรับใช้งานเผยแผ่ พวกเขาจับฟัง จากนั้นจึงพูดว่า “เฮ้! เดอร์มอนสัน เราเฝ้าดูคุณเป็นเวลาสี่สิบปี และเรารู้ว่าเราไว้วางใจคุณและศาสนาจักรของคุณได้เพราะศาสนาจักรของคุณสอนสมาชิกให้เชื่อฟังกฎหมายของประเทศ”

ข้าพเจ้าขอเล่าแบบอย่างอีกเรื่องหนึ่งเกี่ยวกับประโยชน์จากการเรียนรู้หลักแห่งความเชื่อสี่สิบห้าปีก่อน ข้าพเจ้าทำงานกับชายคนหนึ่งชื่อชาร์แมน ฮัมเมล ในธุรกิจสิ่งพิมพ์ที่ซอลท์เลคซิตี ครั้งหนึ่งข้าพเจ้า ขับรถไปส่งเขาที่บ้านหลังเลิกงานและถามเขาว่าเขาได้รับประจักษ์พยานเกี่ยวกับพระกิตติคุณได้อย่างไร

เขาตอบว่า “ทอม น่าสนใจนะที่คุณถามผม เพราะสัปดาห์นี้ผมกับภรรยาและ

ลูกๆ จะไปพระวิหารแมนไทเพื่อผนึกด้วยกันชั่วนิรันดร์”

เขาเล่าต่อไปว่า “เราอยู่ทางตะวันออกผมโดยสารรถประจำทางไปทำงานที่สำนักพิมพ์แห่งใหม่ในซานฟรานซิสโก จากนั้นก็จะส่งคนไปรับภรรยากับลูกๆ ตลอดเส้นทางจากนิวยอร์กซิตีไปถึงซอลท์เลคซิตีไม่มีเหตุการณ์อะไรเป็นพิเศษ แต่ในซอลท์เลคซิตีมีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งขึ้นมาบนรถ—เป็นเด็กปฐมวัย—เธอนั่งข้างๆ ผม เธอกำลังจะไปเยี่ยมคุณป้าของเธอที่เรโน เนวาดา ขณะที่เราเดินทางไปตะวันตก ผมสังเกตเห็นป้ายโฆษณา ‘แวะไปโรงเรียนวันอาทิตย์ของมอรมอนอาทิตย์นี้สิ’

“ผมพูด กับเด็กหญิงตัวน้อยนั้นว่า ‘ผมคิดว่าที่ยูทาห์คงมีมอรมอนเยอะใช่ไหมครับ’”

“เธอตอบว่า ‘ใช่ค่ะ’”

“ผมเลยถามว่า ‘หนูเป็นมอรมอนหรือเปล่า’”

“เธอตอบอีกครั้งว่า ‘ใช่ค่ะ’ ”

ชาร์แมน ฮัมเมลล์จึงถามว่า “มอรมอนเชื่ออะไรหรือจะหนู” เด็กหญิงคนนั้นท่องหลักแห่งความเชื่อข้อแรก แล้วอธิบาย โดยไม่ติดขัด เธอท่องหลักแห่งความเชื่อข้อสองให้เขาฟังแล้วอธิบาย จากนั้นก็เป็นข้อสาม สี่ ห้า หก และทุกข้อของหลักแห่งความเชื่อพร้อมคำอธิบาย เธอรู้หลักแห่งความเชื่อทุกข้อโดยเรียงลำดับได้อย่างถูกต้อง

ชาร์แมน ฮัมเมลล์กล่าวว่า “เมื่อเราไปถึงเรโน และส่งเด็กหญิงคนนั้นสู่อ้อมกอดของคุณป้าเธอ ผมรู้สึกประทับใจอย่างมาก”

เขาพูดว่า “ตลอดทางไปซานฟรานซิสโก ผมคิดว่า ‘อะไรนะที่กระตุ้นเตือนให้เด็กหญิงคนนั้นรู้หลักคำสอนของเธอได้ดีเช่นนั้น’ เมื่อผมไปถึงซานฟรานซิสโก สิ่งแรกที่ผมทำ” ชาร์แมนกล่าว “คือค้นหาศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้ายในสมุดโทรศัพท์หน้าเหลือง ผมโทรศัพท์หาประธานคณะเผยแผ่ และท่านส่งผู้สอนศาสนาสองคนมายังที่พักของผม ผมเข้าเป็นสมาชิกศาสนาจักรภรรยาผมเข้าเป็นสมาชิก ลูกๆ ทุกคนเข้าเป็นสมาชิก ส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากการที่เด็กหญิงปฐมวัยรู้หลักแห่งความเชื่อของเธอ”

ข้าพเจ้าคิดถึงถ้อยคำของอัครสาวกเปาโล “เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16)

เมื่อสามเดือนก่อน ครอบครัวฮัมเมลแต่งงานแต่งงานลูกสาวชื่อแมรีแอนน์ ที่ซอลท์เลคซิตี พวกเขาแวะเยี่ยมเราที่สำนักงาน เราสนทนากันอย่างมีความสุขมาก ลูกสาว 6 คนมากันครบ พร้อมลูกเขย 4 คน และหลานอีก 12 คน ทั้งครอบครัวยังคงแข็งขันในศาสนาจักร ลูกสาวทุกคนเคยเข้าพระวิหาร ผู้คนมากมายนับไม่ถ้วนได้รับความรู้เกี่ยวกับพระกิตติคุณจากสมาชิกครอบครัวนี้—ทั้งหมดนี้เนื่องมาจากเด็กเล็กๆ คนหนึ่งได้รับการสอนเรื่องหลักแห่งความเชื่อ และมีความสามารถกับความกล้าที่จะประกาศความจริงแก่ผู้ที่กำลังแสวงหาแสงสว่างแห่งพระกิตติคุณ

“จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ”

ข้าพเจ้าขอบพระบัญชาของพระเจ้าใน

คำสอนและพันธสัญญาภาค 88 มีข้อความว่า “เราให้บัญญัติข้อหนึ่งแก่เจ้าว่า เจ้าจะสอนคำสอนของอาณาจักรให้กัน เจ้าจงสอนอย่างพากเพียรและพระคุณของเราจะอยู่กับเจ้า” (ค.พ. 88:77-78)

หลายปีก่อน ขณะเดินทางโดยเครื่องบินเพื่อไปทำงานมอบหมายที่แคลิฟอร์เนียได้ สุภาพสตรีสาวน่ารักคนหนึ่งนั่งลงข้างข้าพเจ้าตรงเก้าอี้ที่ว่างอยู่ เธอเริ่มอ่านหนังสือ เช่นเดียวกับที่คนอื่นๆ ทำกัน ข้าพเจ้าเหลือบมองชื่อหนังสือ *ปาฏิหาริย์และสิ่งอัศจรรย์*

ข้าพเจ้าพูดกับเธอว่า “โอ คุณต้องเป็นมอรมอนแน่”

เธอตอบว่า “อ้อ ไม่ค่ะ ถามทำไมคะ”

ข้าพเจ้าตอบว่า “ก็ คุณกำลังอ่านหนังสือที่เขียนโดยสมาชิกที่โดดเด่นมากคนหนึ่งของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้าย”

เธอกล่าวว่า “จริงหรือคะ เพื่อนดิฉันให้มาค่ะ ดิฉันก็ไม่รู้อะไรมากนัก แต่หนังสือเล่มนี้ทำให้ดิฉันรู้สึกอยากรู้ อยากเห็นค่ะ”

ข้าพเจ้ารู้สึกดีแล้ว “ควรจะรुकืบหน้าและพูดถึงศาสนาจักรมากขึ้นหรือไม่” แล้วถ้อยคำของอัครสาวกเปโตรก็เข้ามาในความคิด “จงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด” (1 เปโตร 3:15) ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า นี่คือโอกาสที่ควรจะแสดงประจักษ์พยาน

ข้าพเจ้าบอกเธอว่าเมื่อหลายปีก่อน ข้าพเจ้าได้รับเกียรติให้ช่วยเอ็ดเดอร์ริชาร์ดส์พิมพ์ *ปาฏิหาริย์และสิ่งอัศจรรย์* ข้าพเจ้าเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับบุรุษผู้ยิ่งใหญ่

ท่านนี้ให้เธอฟัง ข้าพเจ้าบอกเธอว่าผู้คนหลายพันคนน้อมรับความจริงหลังจากอ่านสิ่งที่ท่านเตรียมไว้ในหนังสือเล่มนี้

จากนั้นข้าพเจ้าก็ได้รับเกียรติ โดยตลอดทางจนถึงลอสแอนเจลิส ข้าพเจ้าได้ตอบคำถามของเธอเกี่ยวกับศาสนาจักร—คำถามที่ชาญฉลาดซึ่งมาจากใจที่กำลังแสวงหาความจริง ข้าพเจ้าถามเธอว่าจะเตรียมการให้ซิสเตอร์ผู้สอนศาสนาสองคนไปพบเธอได้หรือไม่ ถามว่าเธอต้องการไปเข้าประชุมที่สาขาของเราในซานฟรานซิสโกซึ่งเป็นที่อยู่ของเธอหรือไม่ เธอรับปากทั้งสองเรื่อง

เมื่อกลับถึงบ้านข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงประธานเออร์เวน จี. เดอร์ริค สเตกซานฟรานซิสโกและส่งต่อข้อมูลนี้ไปให้ท่าน ท่านคงนึกออกว่าข้าพเจ้ารู้สึกยินดีเพียงใดเมื่อสองสามเดือนต่อมา ข้าพเจ้าได้รับโทรศัพท์จากประธานเดอร์ริคซึ่งกล่าวว่า “เอ็ดเดอร์มอนสันครับ ผมโทรมาหาท่านเรื่อง ยิวานน์ รามิเรซ เจ้าหน้าที่สายการบินที่ลาหยุดงาน สุภาพสตรีสาวที่นั่งข้างท่านในสายการบินไปลอสแอนเจลิส สุภาพสตรีสาวที่ท่านบอกว่าไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ท่านได้นั่งข้างเธอเมื่อเธออ่าน *ปาฏิหาริย์และสิ่งอัศจรรย์* ขณะเดินทางที่ยิวานน์ บราเดอร์มอนสันครับ เธอเพิ่งเข้าเป็นสมาชิกคนใหม่ล่าสุดของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งสิทธิชนยุคสุดท้าย เธอต้องการเรียนสายกับท่านเพื่อแสดงความขอบคุณครับ” แน่นอนข้าพเจ้าเปี่ยมล้นไปด้วยปีติ เป็นโทรศัพท์ที่ยอดเยี่ยมมาก

แบบอย่างของประธานแมคเคย์

แบบอย่างของครุผู้เชี่ยวชาญคือประธานเดวิด โอ. แมคเคย์ ผู้เรียกข้าพเจ้าเป็น



อาหารเย็นวันอาทิตย์มักจะอร่อยกว่าเดิมเสมอหลังจากไปทำภารกิจกลับมา

สมาชิกโควรัมอัครสาวกสิบสอง ท่านสอนด้วยความรักและความละเอียดอ่อน ท่านเป็นแบบอย่างที่ดีที่สุดในเรื่องที่ท่านสอน ท่านมีใจกรุณา มีทำที่สุภาพเรียบร้อย ท่านเป็นครูสอนความจริงที่ทำตามแบบแผนของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ข้าพเจ้าสังเกตเห็นลักษณะนิสัยนี้มานานแล้วก่อนที่จะเป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าเข้าไปในสำนักงานของท่านเพื่อตรวจแผ่นปฏิทินของหนังสือเล่มหนึ่งที่กำลังจัดพิมพ์ ในโอกาสพิเศษนั้น ข้าพเจ้าสังเกตเห็นภาพๆ หนึ่งบนผนังจึงกล่าวกับท่านว่า “ประธานแมคเคย์รับภาพนี้สวยมากเลย เป็นภาพบ้านในวัยเด็กของท่านที่ฮันท์สวิลล์ ยูทาห์ใช่ไหมครับ”

ท่านเอนหลังพิงพนักเก้าอี้พลางหัวเราะแบบเดวิด โอ. แมคเคย์ที่คุ้นเคยกันดีและกล่าวว่า “ผมจะเล่าเรื่องราวของภาพๆ นี้ให้ฟัง สตรีนาร์กคนหนึ่งมาพบผมในฤดูใบไม้ร่วงและมอบภาพอันสวยงามนี้ให้ผมเป็นของขวัญ ไล่กรอบเรียบร้อยพร้อมแขวนบนผนัง เธอกล่าวว่า “ประธานแมคเคย์คะ ดิฉันใช้เวลาส่วน

ใหญ่ของฤดูร้อนวาดภาพนี้ซึ่งเป็นภาพบ้านบรรพชนของท่าน ท่านกล่าวว่าท่านยินดีรับของขวัญชิ้นนั้นและขอบใจเธอมาก

จากนั้นท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า “คุณรู้ไหม บราเดอร์มอนสัน สตรีที่นาร์กคนนั้นวาดบ้านผิหลัง เธอวาดบ้านหลังถัดไป! ผมไม่กล้าบอกเธอว่าเธอวาดบ้านผิหลัง”

แต่แล้วท่านก็ให้ความเห็นต่อไปนี้—ซึ่งเป็นบทเรียนที่สำคัญยิ่งต่อเราทุกคน ท่านกล่าวว่า “อันที่จริง บราเดอร์มอนสัน บ้านที่เธอวาดให้ผมน่าจะถูกต้องแล้ว เพราะสมัยเป็นเด็ก ผมจะนอนบนเตียงที่อยู่บนระเบียงหน้าบ้านเดิมของผม ภาพที่ผมมองเห็นจากระเบียงนั้นคือภาพบ้านหลังที่เธอวาดนี้เอง เธอวาดบ้านหลังที่ถูกต้องให้ผม!”

บทเรียนเกี่ยวกับการรับใช้ผู้อื่น

บทเรียนที่ดีเยี่ยมบางบทที่เรารู้ในชีวิตมาจากพ่อแม่ของเรา คุณพ่อคุณแม่สอนบทเรียนอันมีค่าแก่ข้าพเจ้าขณะเติบโต บ่อยครั้งที่บทเรียนเหล่านั้นเกิดขึ้น

พร้อมกับการรับใช้ผู้อื่น ข้าพเจ้ามีความทรงจำมากมายจากวัยเด็ก การเฝ้ารอรับประทานอาหารเย็นในวันอาทิตย์ก็เป็นเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะในขณะที่พวกเราลูกๆ กำลัง หิวโหยและนั่งกระวนกระวายที่โต๊ะอาหารพร้อมกลิ่นหอมของเนื้อย่างที่อบ-อวลอยู่ในห้อง คุณแม่จะพูดกับข้าพเจ้าว่า “ทอมมี ก่อนกินอาหาร เอาอาหารที่แม่เตรียมไว้จานนี้ไปให้ โอลด์บ็อบ แล้วรีบกลับมา”

ข้าพเจ้าไม่มีวันเข้าใจได้เลยว่าทำไมเราไม่รับประทานอาหารกันก่อนแล้วค่อยไปส่งอาหาร ข้าพเจ้าไม่เคยถามแต่จะวิ่งไปที่บ้านเขาแล้วเฝ้ารออย่างกระวนกระวายจนในที่สุดทำอันซรภาพของบ็อบก็พาเขามาถึงประตู แล้วข้าพเจ้าก็ยื่นอาหารให้เขาจะกินงานที่สะอาดเกลี้ยงเกลาจากวันอาทิตย์ก่อนและยื่นเหรียญสิบเซ็นต์เป็นรางวัลสำหรับการรับใช้ของข้าพเจ้า

ทุกครั้งข้าพเจ้าจะตอบเหมือนเดิมว่า “ผมรับเงินไม่ได้ครับ เดี่ยวแม่ตีเอา”

เขาจะเอามือที่เหยียดยื่นลูบผมสืบลอนด์ของข้าพเจ้าและพูดว่า “หนูมีแม่ผู้ประเสริฐ ผ่ากขอบใจแม่ด้วยนะ”

ข้าพเจ้ายังจำได้อีกว่าอาหารเย็นวันอา-



คุณตาล้วงกระเป๋าของท่านหยิบลูกกุญแจออกมาส่งให้โอลลด์บ็อบ

ทิตยมักจะอ่อยกว่าเดิมเสมอหลังจากไปทำการกิจกลับมามี

คุณพ่อของแม่ข้าพเจ้า คุณตาโรมัสคอนดี สอนบทเรียนอันทรงพลังเกี่ยวกับโอลลด์บ็อบคนนี้แก่ข้าพเจ้าด้วย เขาเข้ามาในชีวิตพวกเราด้วยวิธีที่น่าสนใจ เขาเป็นพ่อม่ายอายุ 80 กว่าเมื่อบ้านหลังที่เขาเช่าห้องอยู่ถูกรื้อถอน ข้าพเจ้าได้ยินเขาเล่าความทุกข์ให้คุณตาฟังขณะเราสามคนนั่งชิงช้าอันเก่าของคุณตาข้าพเจ้าอยู่ที่เฉลียงหน้าบ้าน เขาพูดกับคุณตาด้วยเสียงอันเศร้าสร้อยว่า “คุณคอนดี ผมไม่รู้ จะทำอย่างไรแล้ว ผมไม่มีครอบครัว ไม่มีที่ไป มีเงินอยู่นิดเดียว” ข้าพเจ้าสงสัยว่าคุณตาจะตอบอย่างไร

เราแกลงชิงช้าต่อไป จากนั้นคุณตาก็ล้วงกระเป๋าของท่านหยิบกระเป๋าสตางค์ที่ทำด้วยหนังใบเก่าออกมา ซึ่งเมื่อถูกข้าพเจ้ากวนใจท่านจะหยิบเศษเหรียญจากกระเป๋าสตางค์ใบนี้มาให้ แต่ครั้งนี้ท่านหยิบลูกกุญแจออกมาส่งให้โอลลด์บ็อบ

ท่านพูดด้วยเสียงอ่อนโยนว่า “บ็อบนี่เป็นกุญแจบ้านของผมอยู่หลังถัดไปโน่นรับไป ย้ายข้าวของมาไว้ในนั้น และอยู่ให้นานเท่าที่ต้องการ ไม่ต้องเสียค่าเช่าและจะไม่มีใครไล่คุณออกมาอีก”

โอลลด์บ็อบนำตาลดอ ไหลลงอาบแก้มแล้วซึมหายไปในนครยาวสี่ขาของเขา คุณตาก็น้ำตาซึมเช่นกัน ข้าพเจ้าไม่ได้พูดอะไร แต่วันนั้นรู้สึกเหมือนคุณตาจะตัวสูงสัก 10 ฟุตได้ ข้าพเจ้าภูมิใจที่ใช้ชื่อต้นเหมือนท่าน แม้ตอนนั้นข้าพเจ้าจะยังเด็ก แต่บทเรียนนั้นมีอิทธิพลอย่างใหญ่หลวงต่อชีวิตข้าพเจ้า

เรื่องราวเหล่านี้เป็นเพียงบทเรียนไม่กี่บทที่ข้าพเจ้าเรียนรู้จากผู้คนที่มามีอิทธิพลต่อชีวิตข้าพเจ้าและเคยสอนข้าพเจ้า

อีกครั้งที่ข้าพเจ้าจะบอกว่าเราทุกคน

เป็นครู เราควรระลึกไว้เสมอว่าเราไม่เพียงสอนด้วยคำพูด แต่เราสอนโดยสิ่งที่เราเป็นและวิธีที่เราดำเนินชีวิต

แบบอย่างที่ดีพร้อม

เมื่อเราสอนผู้อื่น ขอให้เราปฏิบัติตามแบบอย่างของพระอาจารย์ผู้ทรงดีพร้อมพระเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระเยซูคริสต์ พระองค์ทรงประทับรอยพระบาทไว้บนผืนทรายชายทะเล แต่ทรงประทับหลักธรรมแห่งการสอนไว้ในใจและในชีวิตของทุกคนที่ทรงสอน พระองค์ทรงสอนสานุศิษย์ของพระองค์ในสมัยนั้น—และกับเราพระองค์รับสั่งอย่างเดียวกันว่า—“เจ้าจง ตามเรามาเถิด” (ยอห์น 21:22)

ขอให้เราก้าวไปข้างหน้าในวิญญูณแห่งการตอบรับอย่างเชื่อฟัง เพื่อที่จะมีผู้กล่าวขวัญถึงเราแต่ละคนเช่นเดียวกับที่กล่าวถึงพระผู้ไถ่ว่า “ท่านเป็นครูที่มาจากพระเจ้า” ขอให้เป็นอย่างนี้ ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนในพระนามของพระเยซูคริสต์ เอเมน ■

